

Hermanis Paukšs

GODĪGĀ MEITENE
(anekdote 2 cēlienos)

darbojas:

INGA – studente

ROBERTS – Ingas brālis

Roberta un Ingas MĀTE

JURIS – Ingas pasniedzējs

ARVĪDS – Ingas studiju biedrs

KATIJA – Ingas studiju biedrene

LIENE – Ingas studiju biedrene

SAMANTA – Ingas studiju biedrene

ŽANETE – Ingas studiju biedrene

BAIBA – Ingas studiju biedrene

LĪGA – Ingas studiju biedrene

SINTIJA – Ingas studiju biedrene

AIJA – Ingas studiju biedrene

DIĀNA – Ingas studiju biedrene

EGITA – Ingas studiju biedrene

LAURA – Ingas studiju biedrene

MARGITA – Ingas studiju biedrene

1.CĒLIENS

1.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK INGA.

Inga. Robi...

Roberts. Kas ir?

Inga. Vai tu esi mans brālis vai neesi?

Roberts. Esmu.

Inga. Tad aizdod naudu!

Roberts. Vai tavuprāt brālis ir tas, kurš aizdod naudu? Manuprāt tā ir banka.

Inga. Bet tev taču ir nauda!

Roberts. Ir. Nu un tad?

Inga. Tad aizdod! Lūdzu!

Roberts. Cik?

Inga. Trīsdesmit latus. Baigi vajag. Tupelēm...

Roberts. Es jau domāju, ka narkotiku iegādei... Ja tupelēm, tad ej prasi senčiem – viņu pienākums ir tevi apgērbt un apaut!

Inga. Es jau prasīju... bet viņi nedod... Mutere blauj, ka šitās pašas esot tikai pagājšgad pirktas... Tur jau tā lieta, ka pagājšgad... Bet viņa nesaprot... Aizdosi?

Roberts. Trīsdesmit latus?

Inga. Nu ja – trīsdesmit latus...

Roberts. Un kad tu man atdosi?

Inga. Tikko man būs nauda!

Roberts. Tas nozīmē – nekad?

Inga. Nē... Kāpēc tā?... Tu taču zini, ka es meklēju darbu!

Roberts. Jā – jau divus gadus.

Inga. Bet tas taču nenozīmē, ka man nekad nepaveiksies!

Roberts. Nē, māsiņ – tā ir netīra spēle – tādās es neielaižos.

Inga. Bet kāda tad būtu tīra spēle?

Roberts. Nopelni!

Inga. Labprāt. Bet kā?

Roberts. Izdomā!

Inga. Jā, ja es būtu varējusi izdomāt, tad sen jau strādātu... Robi...

Roberts. Kas ir?

Inga. Tev taču ir tik daudz visādu haltūru... Vai tiešām tu nevari dabūt kādu arī man?... Kaut vai pavisam maziņu...

Roberts. Tās haltūras nav priekš tevis, māsiņ – prātiņš par īsu!

Inga. Nu, Robi...

Roberts. Ko – nu, Robi?

Inga. Es taču esmu tava māsa!

Roberts. Nu un tad?

Inga. Vienīgā.

Roberts. Un kas tad ir, ka vienīgā?

Inga. Vai tiešām tu nevari man palīdzēt?

Roberts. Labi – pagādā man meitenes, un es tev par to samaksāšu.

Inga. Kādas meitenes?

Roberts. Smukas.

Inga. Smukas meitenes?

Roberts. Nu ja. Tu taču nedomā, ka es ar nesmukām ielaidīšos?

Inga. Tu gribi teikt, ka pats sev nevari meitenes dabūt?

Roberts. Nav laika. Jāstrādā. Bet kāda meitene ik pa brīdim ir vajadzīga. Organisms prasa. Tad nu tu varētu parūpēties man par meitenēm, bet es tev par to samaksātu. Piecīti par katru meiteni. Sešas meitenes, un būs tev tupeles.

Inga. Tu gribi teikt, ka tev vienā piegājienā uzreiz ir vajadzīgas sešas meitenes?

Roberts. Nē, vienam piegājenam man pilnīgi pietiek ar vienu meiteni. Īpašos gadījumos – ar divām. Mēneša laikā tu nopelnīsi sev tupeles ar garantiju. Ja labi pacentīsies, - tad ātrāk.

Inga. Ā – tu gribi, lai es tev sarunāju ielenes, un par katru ielēni tu man maksāsi piecus latus?

Roberts. Nē. Ar ielēnēm es neielaižos. Pēc sludinājumiem pa telefonu piezvanīt man laika pietiktu. Mani interesē godīgas meitenes. Neprofesionāles. Vai tad tev nav draudzeņu, kurām tāpat būtu vajadzīga nauda?

Inga. Protams, ka ir.

Roberts. Tad parunā ar viņām – desmit draudzenei, piecītis tev – manuprāt studentēm tas nav slikts bizness?

Inga. Tu domā?...

Roberts. Kā gribi. Es tev priekšlikumu izteicu... To pieņemt vai nepieņemt – tava darīšana...

Inga. Var jau pamēģināt...

Roberts. Tikai neiedomājies man iesmērēt krokodilus.

Inga. Kā lai es zinu, kura tev skaitās krokodils, kura – ne?

Roberts. Atnes bildītes.

Inga. Tad iedod naudu filmiņai!

Roberts. Tur ir fotoaparāts ar visu filmiņu – vari ņemt – tikai nesalauz!

Inga. Pacentīšos...

2.AINA

AUGSTSKOLAS AUDITORIJA. MEITENES. INGA.

Inga. Nu, meitenītes! Kura grib nofočēties?

Meitenes (cita caur citu). Es!... Es!... Mani!...

Inga. Lūdzu pa vienai un negrūstīties!

FOTOGRAFĒŠANĀS AR DAĻĒJI IMPROVIZĒTU TEKSTU.

Inga. Smaidi!... Tik plati nē – tā, lai neredz zobus!... Mīlīgāk!... mīlīgāk!... Nākamā!... Tu pagriezies mazliet pa kreisi!... Pieliec galvu!... Ne tik ļoti... Jā, tā ir labi... Nākamā!... Skaties mazliet noslēpumaini!... Jā, tā ir labi... Nākamā!... Vispirms saķemmējies!... Nākamā!... Neuzmet kupri!... Jā – tā jau ir labāk... Izgriez krūtis!... Vēl!... Vēl vairāk!... Nē – tas ir par daudz!... Jā, tā būs labi... Piever acis!... Nu – brīnišķīgi!... Nākamā!... Izņem to stulbo banti no matiem!... Jā... Izpurini matus – tā, lai brīvi krīt pār pleciem... Ir... Nākamā!... Neblenz tik tieši objektīvā! Skaties sapņaini man gar kreiso ausi!... Es teicu – gar kreiso, nevis labo!... Jā – mana kreisā auss ir no tevis pa labi!... Un aizsedz to pumpu!... Vienalga, ar ko – kaut vai ar roku!... Jā – tā kožeti ar plaukstu!... (UN TĀ TĀLĀK TĀDĀ GARĀ) Nu? Visas?

Meitenes (cita caur citu). Laikam visas... Kad būs bildes?!

Inga. Kad uztaisīšu, tad būs! Gaidiet!

3.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK INGA, NOMET UZ GADLA FOTOGRAFĪJU KAUDŽĪTI.

Inga. Še – skaties!

Roberts. Kas tas ir?

Inga. Tas, ko tu prasīji – fočenes!

Roberts. Ak tā?...

Inga. Ko lūri kā auns uz jauniem vārtiem? Pats teici, ka gribi bildītes, lai es tev neiesmērētu kādu krokodilu! Te ir – skaties un šķiro – smukās pa labi, krokodilus – pa kreisi!

Roberts. Jā, jā – protams!... (paņem fotogrāfijas) Ko tad tu viņām teici – kāpēc jāfotografējas?

Inga. Neko neteicu. Kuram tad nepatīk fotografēties? Nofotografēju un viss. Nu – kā ir – daudz krokodilu?

Roberts. Nē... tā nevarētu teikt... Šitai būtu jānomaina frizūra... Šitai derētu aiziet uz svāra vērotājiem... Šitā ir forša...

Inga. Tad šito – pa labi!

Roberts. Jā, protams... Šitai brilles nepiestāv – lai ieliek lēcas, tad varbūt derēs...

Inga. Paga – es pierakstīšu!... Tās, kuras iespējams uzlabot, liec pa vidu!...

Roberts. Šitai viss ir kārtībā – kā no žurnāla vāka nokāpusi... Šitā – arī tā nekas kumosīņš – purniņš varēja būt glītāks, bet tumsā to jau neredzēs... Šitas ir neglābjams krokodils... Šitas arī... Šitā neprot krāsoties, bet to ar laiku var apgūt... Šitā derēs... Šitā derēs... Šitā derēs... Šitā – pēc noskaņojuma – ja gribas kaut ko īpaši kārnū...

Inga. Bet kā lai es zinu, kad tev ko gribas?

Roberts. Nu, labi – lai tad šī arī iet pa labi!... Šito – nē... Šitās – lai iet...

Inga. Kur lai iet?

Roberts. Pa labi.

Inga. Tad tā arī saki!

Roberts. Tā arī saku... Šitās – varbūt kādreiz...

Inga. Ko nozīmē – varbūt kādreiz?

Roberts. Nu, labi – šitās – pa labi... šitās – pa kreisi... Šitā lai ieliek silikonu... un šitā – lai nomaina frizūru... Viss?

Inga. Tad šitās – der... šitās – neder... bet šitās – zem jautājuma...

Roberts. Tieši tā. Turpini darbu un neatrauj mani no manējā.

Inga. Jā – es eju!

4.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. INGA UN KATIJA.

Inga. Paklau, Katij – tu kādreiz biji samīlējusies manā brālī...

Katija. Nu un tad?... Kas tev tur?...

Inga. Vai viņš vēl arvien tev patīk?

Katija. Un kas tad ir?

Inga. Tad patīk vai nepatīk?

Katija. Protams, ka patīk! Kurai tad viņš nepatīk?

Inga. Vai viņš tev patīk tik ļoti, ka tu pat gribētu ar viņu pārgulēt?

Katija. Kas tie par stulbiem jautājumiem?!

Inga. Ja tev šie jautājumi liekas stulbi – vari uz tiem neatbildēt. Bet, ja nu tu tomēr gribētu kādu kaifa brīdi mana brāļa gultā noķert, tad varam par šo tēmu nedaudz parunāt...

Katija. Stulbā!... (prom)

Inga. Bet kas tur stulbs?

5.AINA

KAUT KUR CITUR AUGSTSKOLĀ. KATIJA UN LIENE.

Katija. Vai vari iedomāties – Inga man savu brāli piedāvāja!

Liene. Kā – piedāvāja?

Katija. Nu – prasīja, vai es negribot ar šo gulēt!

Liene. Tieši tā arī prasīja?

Katija. Nu ja!

Liene. Un ko tu?

Katija. Ko es?... Es neko...

Liene. Kā – neko?

Katija. Pateicu, ka šī ir stulba!

Liene. Bet tu taču Robī biji traki samīlējusies!

Katija. Nu un tad? Man vēl tagad viņš patīk. Bet tā vienkārši – kad uzaicina – iet un pārgulēt... Tas taču nav uzaicinājums uz diseni!

Liene. Un pēc disenes tu labprāt ar viņu gulētu?

Katija. Nu, protams – pēc disenes – tā ir pavisam cita lieta... Tā... it kā nevilšus... it kā negribot... Bet šitā – bāc! – kā pa pieri – un pa taisno uz gultu! Kas es viņam – mauka kāda?

Liene. Es jau nu gan neatteiktos, ja Robis mani aicinātu...

Katija. Tā – pa taisno – un gultā? Bez jebkādas romantikas?

Liene. Un tu ceri, ka tāds čalis kā Robis aicinās tevi uz diseni?

Katija. Un kāpēc gan ne?

Liene. Bet neaicina taču!

Katija. Kas tie par mājiem?

Liene. Tie nav nekādi mājiem – tā ir dzīves realitāte – forši čaļi ir deficīts – ja gaidīsi, kamēr tāds sāk ap tevi dancot – paliksi vispār bez nekā vai kopā ar kādu mērkaķi!

Katija. Nu, zini – man čaļu netrūkst!

Liene. Bet vai starp viņiem ir kaut vai viens tāds kā Robis?

Katija. Nē – tādu nav...

- Liene. Nu ja – šādu tādu man arī ir pa pilnam... Turklāt pieklājības pēc ar kādu no viņiem šā vai tā ik pa brīdim ir jāpārguļ – nevar taču pavisam bez seksa...
- Katija. Tad ko tu domā – man tagad vajadzētu skriet pie Ingas un bļaut, ka esmu ar mieru tūlīt uz līdzenas vietas gulēt ar viņas brāli?
- Liene. Es jau nezinu, kāda tā jūsu saruna īsti bija...
- Katija. Zini, ko, Lienīt – ja gribi, ej pati pie Ingas un piesakies gulēt ar Robi!
- Liene. Bet man taču viņa nepiedāvāja...
- Katija. Tad ko tu – sēdēsi un gaidīsi, kad kāds tev tādu čali kā Robis klāt pienesīs? Esi uzņēmīga – ej un piedāvājies pati!
- Liene. Tas būtu stulbi – varbūt, ka viņš nemaz negrib ar mani gulēt?
- Katija. Bet kā tad tu to noskaidrosi?
- Liene. Kas te daudz ko skaidrot – ja jau tev piedāvā, tad skaidrs, ka tevi ir noskatījis...
- Katija. Kam? Gultai?... Ja jau gribētu nopietni salaist, tad taču vispirms aicinātu kur citur!
- Liene. Varbūt, ka viņam vienkārši tāds stils – kas tur daudz ko kasīties – tu man patīc, ja es tev arī, tad satiekamies uzreiz gultā bez liekām intermēdijām!
- Katija. Nu, zini – man gan tās intermēdijas nešķiet liekas!
- Liene. Tev nešķiet, bet viņam šķiet!
- Katija. Lai tad viņš iet pupās!
- Liene. Tu esi pārāk konservatīva. Šai piegājienā ir kaut kas šarmants...
- Katija. Jā?... Es gan tur nekā šarmanta nesaskatu! Tev varbūt patīk, kad blakus pietāj autiņš ar tumšiem stikliem un truls purns ar zelta zobiem uzprasa – Nehoķiķe razvļečsja, ģevuška?
- Liene. Bet Robis taču nav nekāds truls purns ar zelta zobiem! Robis ir foršs pazīstams čalis!
- Katija. Kurš pēkšņi ne no šā, ne no tā sadomājis ar mani nodrāzties un licis savai mātai bez aplinkiem man to piedāvāt!
- Liene. Bet tas taču ir neparasti!
- Katija. Zini, ko, Lienīt... Ja tev tādas neparastības patīk – ej un parunā ar Ingu! Lai viņa pasaka savam brālīm – Katija nav ar mieru, bet Lienīte gan labprāt gribētu! Varbūt viņš padomās un teiks – Nu, labi – lai tad nāk Lienīte!
- Liene. Tu varētu parunāt ar Ingu...
- Katija. Kāpēc es? Ej pati runā, ja jau tev tik ļoti vajag!
- Liene. Nu, esi taču draudzene! Jums ar Ingu šāda saruna jau ir bijusi... Apvaicājies... nu, tā – manā vārdā... Tas taču tavam godam nekādas kantes nerīvēs...
- Katija. Stulbas gan jūs abas esat! Gan Inga, gan tu!
- Liene. Tad tu parunāsi?
- Katija. Labs ir – uzsauc kafiju – tad parunāšu!
- Liene. Kāda runa – ejam!

6.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. INGA UN KATIJA.

Katija. Inga...

Inga. Jā?

Katija. Kas tur īsti ir ar to tavu brāli?

Inga. Nekas. Ar manu brāli viss ir kārtībā.

Katija. Labi – netēlo idioti. Ko tu tur man teici?

Inga. Kā – ko? Neko. Prasīju, vai tu gadījumā negribi ar viņu pārgulēt. Viss. Vai tad neatceries?

Katija. Un viņš tā atklāti tev teica, ka gribot ar mani pārgulēt?

Inga. Nē – viņš neko neteica. Man tikai ienāca prātā, ka tu varbūt to gribētu, un tad es varētu pamēģināt to noorganizēt.

Katija. Kā – noorganizēt?

Inga. Nu – panākt, lai viņš ar tevi pārgul.

Katija. Un kā tad tu to domā panākt – piespiest viņu ar varu?

Inga. Ar varu būs pagrūti.

Katija. Es arī tā domāju.

Inga. Tad tu gribi ar viņu pārgulēt?

Katija. To es neesmu teikusi! Es tikai gribu zināt, kā tu esi paredzējusi to noorganizēt?

Inga. Pagaidām – nekā. Kad tu pateiksi, ka gribi, tad arī sākšu domāt.

Katija. Nu, baigā...

Inga. Kas tur baigs? Tas taču ir normāli, ka skuķi ar čaļiem gul. Bet bieži iznāk gulēt ar tādiem, ar kuriem nemaz tā īsti negribas gulēt – bet pie tā, ar kuru gribētu gulēt, nezini, kā tikt. Tā kā uz manu brāli daudzas acis met, tad es izdomāju, ka varbūt varētu viņām palīdzēt.

Katija. Tad tu esi nolēmusi viņu daudzām piedāvāt?

Inga. Jā.

Katija. Nē – tu nudien esi stulba!

Inga. Kāpēc?

Katija. Kam tev tas?

Inga. Domāju, ka varbūt varētu tā nedaudz nopelnīt...

Katija. Kā – nopelnīt?

Inga. Tu taču nedomā, ka es pūlēšos par velti?

Katija. Tātad tu par to prasi naudu?

Inga. Protams.

Katija. Ā... tātad tas ir bizness?... Savedēja?...

Inga. Jā, protams – sieviešu dzimtes suteners. Vai tagad tev viss ir skaidrs?

Katija. Nu, jā... tagad man kaut kas kļūst skaidrāks... Un cik tad tu prasi?

Inga. DesmitATUS.

Katija. DesmitATUS?...

Inga. Jā. Lēti – vai ne?

Katija. Nu... es gan neteikšu, ka lēti...

Inga. Vai tu zini, kur ir lētāk?

Katija. Nē... es vispār par to neko nezinu... Es par to neinteresējos!

Inga. Tad painteresējies. Es zinu, ka tas ir ļoti maz. Vēl jo vairāk – par tādu čali kā Robis.

Katija. Vai tad tu pati arī esi ar viņu gulējusi?

Inga. Piedod – viņš taču ir mans brālis!

Katija. Nu... starp brāļiem un māsām jau mēdz būt visādas attiecības... Bet kā tad tu zini, ka viņš ir tik kruts, ja pati neesi gulējusi?

Inga. Pēc atsauksmēm. Līdz šim visi skuķi ir bijuši sajūsmā.

Katija. Ā – tā tad tu jau kādu esi viņam piespēlējusi?

Inga. Jā – vienai otrai ir gadījies palīdzēt.

Katija. Kurai tad?

Inga. Tev taču nepatīktu, ja es citām stāstītu par taviem intīmajiem piedzīvojumiem?

Katija. Kāpēc? Man tas būtu vienalga! Bet paklau – tad jau tev ir vienalga, kurai viņu piedāvāt...

Inga. Tā gluži nav – ar kuru katru Robis neielaidīsies – viņš taču ar to nodarbojas sava prieka pēc, nevis par naudu.

Katija. Kā – vai tad tu ar viņu nedalies?

Inga. Protams, ka ne! Ja viņš uzzinās, ka es ar to pelnu naudu – pasākums var izjukt!

Katija. Ak tā?... Bet kā tad tu tos skuķus iemāni viņam gultā?

Inga. Kā kuru... Katrā konkrētā gadījumā ir vajadzīgs savs piegājiens... Jāizpēta, kā viņam kura patīk... it kā nevilšus... Tad jānoķer viņš attiecīgā garastāvoklī... Tad jāizdomā, ko katrā gadījumā stāstīt... uz kādām jūtām spēlēt...

Katija. Nu, nu?

Inga. Ko – nu, nu?

Katija. Ko tad tu viņam stāsti?

Inga. Par katru skuķi savs stāsts... Par vienu es saku, ka tā ir neapmierināma nimfomāne, un noslēdzu ar Robi derības, ka arī viņš ar viņu netiks galā... par citu saku, ka tai vajadzīgs mierinājums pēc nelaimīgas mīlestības, bet pati nevar sev tādu atrast... Samērā bieži saku, ka meitene grib kļūt par sievieti zinoša un pieredzējuša vīrieša gultā, bet kautrējas tādu meklēt...

Katija. Bet tad taču viņai tiešām ir jābūt nevainīgai!

Inga. Vēlams... bet to var arī nosimulēt...

Katija. Kā tad?!

Inga. Ja vajadzēs – pastāstīšu... Citu pasniedzu kā mīlas izslāpušu bārenīti, ar kuru neviens negrib gulēt...

Katija. Nu, nu – un ko tu viņam stāstītu par mani?

Inga. Tad tu gribi?

Katija. Nē – mani tikai interesē, ko tu viņam varētu pastāstīt par mani!

Inga. Klausies – es tev neesmu nekāda pasaku vācelīte! Ja gribi pārgulēt ar manu brāli – dod desmit latus, un es pacentīšos to noorganizēt! Ja ne – staigā laimīga un netraucē man mācīties!

Katija. Labi, labi! Es vēl nesaku ne jā, ne nē! Man taču ir jābūt drošai, ja es ar tevi ielaižos! Runa taču ir par ļoti taktiskām lietām!

Inga. Es tev tāpat jau esmu izstāstījusi pat pārāk daudz!

Katija. Un tu esi droša, ka viņš gribēs ar mani gulēt?

Inga. Simtprocentīgi droša es neesmu nekad, bet domāju, ka tev ir izredzes – citādi taču es nepiedāvātu!

Katija. Un ja nu tu tomēr kļūdieš? Ja nu viņš ne par ko nav ar mieru?

Inga. Tad tu dabūsi savus desmit latus atpakaļ.

Katija. Un ja nu nedabūšu?

Inga. Katij... tu mani pazīsti jau trešo gadu... Ja neuzticies – es neuzbāžos... Es tikai pieļāvu iespēju, ka varu tev kā draudzenei palīdzēt un sagādāt dažas stundas prieka...

Katija. Par desmit latiem.

Inga. Tu taču man neizmaksā, kad piedāvā aiziet uz foršu filmu?

Katija. Nu, jā... bet filma ir pavisam kas cits...

Inga. Protams – tur tu nekad nenoķersi tādu kaifu! Vai varbūt tev filmas laikā kādreiz ir bijis orgasms?

Katija. Ā – tā tad tu garantē orgasmu?

Inga. Protams. Ja labi uzvedīsies – tad pat vairākus. Bet tagad tinies – man patiešām nav laika!

Katija. Jā... interesanti būtu parunāt ar kādu, kas jau ir bijusi...

Inga. Nevienu konkrētu vārdu tu no manis neuzzināsi. Un tā ir arī garantija tev. Skaidrs?

Katija. Labi jau labi! Es apdomāšu tavu priekšlikumu... (prom)

Inga. Apdomā gan.

7.AINA

KAUT KUR CITUR AUGSTSKOLĀ. KATIJA UN LIENE.

Liene. Nu? Kas ir? Ko sarunāji?

Katija. Klausies... tur vispār iet vaļā baigais business...

Liene. Kāds business?!

Katija. Nu – tur jebkura var pieteikties!

Liene. Jebkura?... Un viņš ar visām gul?

Katija. Tā gluži nav... Tikai ar tām, kuras Ingai izdodas viņam iesmērēt.

Liene. Kā – iesmērēt?

Katija. Nu, tā... pierunāt, lai viņš ar tām pārgul...

Liene. Un tu paprasīji, lai Inga mani viņam iesmērē?

Katija. Vēl ne...

Liene. Kāpēc?! Es taču tev kafiju uzliku!

Katija. Jā... Bet tas prieks maksā desmit latus...

Liene. Desmit latus?

Katija. Jā – par velti Inga to nedara...

Liene. Ak tā?...

Katija. Nu ja – es jau domāju, ka par desmit latiem tu negribēsi, tāpēc arī par tevi nemaz neieņinos.

Liene. Par desmit latiem... Jāpadomā... Es gan biju nolēmusi sev jaunas džinsenes pirkt...

Katija. Par desmit latiem?

Liene. Nē – par četrpadsmit.

Katija. Jā – par četriem latiem tev džinsenes nesanāks...

Liene. Man jau arī to četrpadsmit latu vēl nav... Ir tikai vienpadsmit...

Katija. Nu tad džinsenes tev tik un tā neiznāk! Vari nodrāzties ar Robi, un lats vakariņām vēl paliek pāri! Vai nopērc par to latu viņam puķes!

Liene. Ko – puķes arī vēl jāpērk?!

Katija. Es ākstos. Tad ko – iesi?

Liene. Un kā tu domā – noriskēt?... Baigi intriģējoši... Tāds pasākums vēl nav bijis...

Katija. Tev jau šitās džinsenes vēl ir tīri labas! Noriskē! Pēc tam man pastāstīsi, kā tur gāja...

Liene. Tu domā?

Katija. Bet tu taču teici, ka gribi!

Liene. Nu, jā... bet tagad tāds kā raustiņš nāk... Ko viņš par mani padomās?

Katija. Un ko citi čaļi domā, kad tu ar viņiem guli?

Liene. Tas tomēr nav tā... Tur ir kaut kādas attiecības... Un par viņiem man ir vienalga, ko tie domā!... Bet Robis ir tāds... superīgs...

Katija. Nu, es jau zināju, ka patiesībā tu nemaz negribi!

Liene. Nē – es gribu!

Katija. Tad ņem ceineri un drāz pie Ingas!

Liene. Varbūt ejam abas?

Katija. Nē, paldies – es uz grupņikiem neparakstos!

Liene. Kas vainas?

Katija. Audzināšana. Man māmiņa vienmēr ir mācījusi, ka tādas lietas dara tikai divatā!

Liene. Nu, labi – es padomāšu...

Katija. Tikai ilgi nedomā – Robim var ienākt prātā apprecēties, un tad tās lietišas vairs nebūs tik vienkāršas!

Liene. Labi, labi – nebiedē...

8.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. LIENE UN INGA.

Liene. Inga... man ar tevi jārunā...

Inga. Runā.

Liene. Katija teica, ka tu par ceineri savu bračku izīrējot!

Inga. Vai tev šai vajadzībai jau ir atlikts ceineris?

Liene. Parādīt?

Inga. Dod.

Liene. Tas nekas, ka sīcenē?

Inga. Iztiksim.

Liene. Ņem. Vai laiku un vietu varu izvēlēties?

Inga. Baidos, ka ne.

Liene. Slikts serviss.

Inga. Toties lēts. Piemet vēl divdesmit un varēsi izvēlēties.

Liene. Nu, nē – to es nevaru atļauties.

Inga. Tad gaidi izsaukumu.

Liene. Labi. Gaidu.

9.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK INGA.

Inga. Nu, bračiņ – dod šurp naudu!

Roberts. Tu par ko?

Inga. Par meitenīti!

Roberts. Par kādu meitenīti?

Inga. Par meitenīti no labās kaudzītes! Grūti nācās, tomēr iemānīju!... Kas ir?... Ko tu blisinies kā ēzelis?... (rāda fotogrāfiju) Šitā te!

Roberts. Tu patiešām sarunāji?...

Inga. Tu varbūt rēķinājies ar to, ka es nesarunāšu?

Roberts. Nē... es ne ar ko nerēķinājos... Es tāpat vien muļķi laidu...

Inga. Kā to saprast?... Tu varbūt gribi teikt, ka mūsu noruna nav spēkā?... Es kā muļķe tāpat vien nopūlējos viņas dakšodama?...

Roberts. Kuš! Kuš!... Viss ir kārtībā!... Tu tikai neuztraucies!... Te būs tavi pieci lati!... Tikai nebļauj!...

Inga. Kādi pieci lati?!

Roberts. Nu, labi, labi – te – vēl desmit lati tai meitenei!

Māte (pabāžas). Kas jums te notiek, bērni?

Roberts. Viss kārtībā, mammucīt, - es nejauši mazliet nokaitināju Ingu, bet tūlīt atvainošos!

Māte. Netrokšņojiet tik ļoti – tētis jau nolikās gulēt!

Roberts. Būsim klusi kā divi pelītes!

Māte. Un nestrīdieties... (prom)

Roberts. Piedod, bet es nūdien neiedomājos, ka kāda uz to var iziet – turklāt – par desmit latiem!

Inga. Tu tikai netēlo man tagad idiotu!

Roberts. Nē, nē – to, ka stacijā var sarunāt vēl lētāk, es zinu! Bet tavas draudzenes taču ir godīgas meitenes!

Inga. Tu varbūt iedomājies, ka viņas vispār ir nevainīgas?

Roberts. Un cik tad viņu ir?

Inga. Pagaidām – viena. Vai tev šai naktij ar vienu nepietiks?

Roberts. Ko?... Man ar viņu jāguļ jau šonakt?

Inga. Pēc gada viņa varbūt vairs negribēs!

Roberts. Labi, labi – tikai nepārspīlē – ļauj man pāris dieniņas padomāt!

Inga. Par ko?

Roberts. Varbūt, ka es viņai tāpat vien tos desmit latus varu uzdāvināt – par gatavību pakalpot, tā teikt.

Inga. Tu nu gan esi kretīns...

Roberts. Kāpēc kretīns?

Inga. Vispirms tu pasaki, ka tev ir vajadzīgas meitenes, ka esi gatavs par to maksāt, bet pēc tam, kad es esmu izvērsusi reklāmas kampaņu un pirmo meiteni jau sarunājusi, - izrādās, ka tu vienkārši laid muļķi! Izrādās, ka tu vienkārši savu māsu pasaulei par apsmieklu esi izstādījis!

Roberts. Pagaidi, pagaidi – kas tā par reklāmas kampaņu?!

Inga. Neuztraucies – pietiekoši diskrēta! Plakātus ar tavu fotogrāfiju es nekur neesmu izlikusi! Bet, ja tu turpināsi mani taisīt par muļķi, - izlikšu! Ar adresi un telefona numuru apakšā!

Roberts. Nu, pagaidi, Inga – parunāsim nopietni!

Inga. Vai tev liekas, ka es jokuju? Tu esi tas, kurš, izrādās, visu laiku laiž muļķi!

Roberts. Labi, labi – tikai nomierinies! Tad tā meitene tiešām grib piepelnīties šādā veidā?

Inga. Runa ir tikai un konkrēti par tevi! Viņa nav nekāda mauka! Tu viņai patīc, un tikai tāpēc viņa ir ar mieru ar tevi pārgulēt!

Roberts. Par desmit latiem?

Inga. Jā, par desmit latiem.

Roberts. Nabaga studentes, kurām par desmit latiem ir jānodarbojas ar tādām lietām...

Inga. Labi, ka tu neesi izglītības ministrs, - tad tava nožēla skanētu vēl pārliecinošāk. Ar tādām lietām cilvēki mēdz nodarboties arī par velti – prieka pēc -, ja tu varbūt to neesi pamanījis!

Roberts. Un tu domā, ka viņai no tā būs arī kāds prieks?

Inga. Tas atkarīgs no tevis. Es ceru, ka tu pacentīsies.

Roberts. Tu runā tā, it kā mums viss jau būtu sarunāts...

Inga. Jā! Ir sarunāts! Un pēc tava pasūtījuma! Ja tu tagad sāksi man kaut kādus jokus taisīt... es to tavu sasodīto datoru pa logu izmetīšu! Ar visām tavām programmām un haltūrām! Tad varēsi pats sevi mēģināt pārdot!

Roberts. Tu nu gan esi ragana...

Inga. Bet kad tu mani par muļķi gribi pataisīt!

Roberts. Labi jau labi... pārgulēšu es ar to tavu draudzeni, ja tā ir iznācis... Atzīstu, ka pats esmu vainīgs... Ceru, ka nav nekāds pārākais krokodils?

Inga. Krokodilu es tev nepiedāvātu. Viņa ir tā, par kuru tu teici – tā nekas kumosīnš, purnīnš varēja būt glītāks, bet tumsā jau to neredzēs... Ja kas, tad viņas fotogrāfija atrodas tev deguna priekšā...

Roberts. Šitā?

Inga. Jā. Liene.

Roberts. Lienīte... Patiešām – tā nekas kumosīnš... Purnīnš varēja būt glītāks... bet cits viņai varbūt arī nemaz nepiestāvētu... Nav uzpolsterēta?

Inga. Nav. Patiešām lieliskas krūtis.

Roberts. Kā tu zini?

Inga. Dušā nopētīju.

Roberts. Labi – lai tad brauc šurp!

Inga. Tūlīt?

Roberts. Protams. Tu mani sakārdināji. Neiešu taču gaidīt, ja esmu jau samaksājis!

Inga. Labi – es zvanu.

Roberts. Pagaidi!

Inga. Kas vēl?

Roberts. Nē, nekas... Zvani...

Inga (zvana). Liene?... Te Inga. Iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp!... Kur, kur?

Pie Robja!... Jā – uz mājām... Kur tad tu gribēji – kādā vārtu rūmē vai parkā uz soliņa?... Mani neinteresē tavs šoks – vai nu tu tūlīt velcies šurp, vai arī dabūsi maksāt sodu par līguma laušanu!... Tev nemaz atpakaļ nebūs jātiek – pārgulēsi tepat – rīt varēsim kopā iet uz lekcijām!... Jā, jā – beidz muldēt – par telefonu arī ir jāmaksā!... Nē, nekādas kūciņas nav vajadzīgas!... Jā – es tevi sagaidīšu – velcies! (Beidz sarunu.) Pēc stundas būs. Ļoti labi – tad arī senči būs aizmiguši...

Roberts. Tu jau te darbojies kā rūdīts suteners!

Inga. Un tu arī nemuldi! Ej nomazgājies un sameklē kādus romantiskākus diskus! Es tikmēr paskatīšos jums abiem kaut ko atbilstošu vakariņām...

Roberts. Jā – kā darbs tomēr pārvērš cilvēku...

10.AINA

LIENES IERAŠANĀS. HOREOGRĀFISKA AINA BEZ TEKSTA PĒC REŽISORA IESKATIEM.

11.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. KATIJA. IESKRIEN LIENE.

Liene. Trīs orgasmi!... Trīs orgasmi!...

Katija. Kas ir?! Ko tu bļauties kā mulķe?!

Liene. Trīs orgasmi! Vai vari iedomāties – trīs orgasmi!... Līdz šim manā mūžā vispār tikai viens orgasms ir bijis, un arī tad – masturbējot, bet te – veseli trīs gabali vienā naktī!

Katija. Ei nu?! Kur tu tos dabūji?

Liene. Kā kur? Pie Roberta, protams! Tāda laime un tikai par desmit latiem!

Katija. Ko tu saki – trīs orgasmi par desmit latiem?! Bet tas taču nav dārgi!

Liene. Ko tu! Tas ir pavisam lēti! Tas ir tikpat kā par velti!

Katija. Paklau – tad man arī vajag!

Liene. Bet tev taču piedāvāja!

Katija. Nu ja – ,bet es gribēju, lai tu vispirms pārlicinies, vai tur nav kāda krāpšana!

Liene. Nekādas krāpšanās – serviss visaugstākajā līmenī – gan intīms apgaismojums, gan romantiska mūzika, gan vakariņas gultā... Un pēc tam var pat vannā ieiet! Tikai kājas pirms tam pašai jānomazgā un zobi jāiztīra... Jā – un skaļi

bļaut nedrīkst, lai vecāki nepamostos... Bet trīs orgasmu dēļ to visu var pieciest!

Katija. Jā – par tiem orgasmiem tu jau stāstīji.

Liene. Bet par tiem es varētu stāstīt vēl un vēl!

Katija. Nevajag! Kur ir Inga? Labāk pašai vienreiz pieredzēt nekā simtreiz no otra dzirdēt!

12.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IESKRIEN INGA.

Inga. Gatavojies!

Roberts. Kam tad?

Inga. Izvilkt no maka piecpadsmit latus!

Roberts. Ko? Atkal?!

Inga. Izskatās, ka tu būtu neapmierināts?

Roberts. Bet, Inga!... Es taču tev teicu, ka nebiju domājis to nopietni...

Inga. Nu, labi... tu to nebiji domājis nopietni... lai gan man pateici tā, ka es to sapratu nopietni...

Roberts. Es neesmu vainīgs, ka tev ir bremsēta humora izjūta!

Inga. Es arī tur neesmu vainīga! Bet tam vairs nav nozīmes. Vai tad tev ar Lienīti bija tik slikti?

Roberts. Nē – nebija slikti...

Inga. Nu, redzi! Un viņai arī patika!

Roberts. Kā tu to zini?

Inga. Viņa pati man to pateica. Viņa ir stāvā sajūsmā un gatava drīzumā to atkal atkārtot!

Roberts. Nu, paklausies...

Inga. Vai tev labāk patiktu, ja viņa būtu vīlusies?

Roberts. Nu, nē taču! Ne jau par to ir runa!

Inga. Par ko tad?

Roberts. Par to, ka man visa šī sistēma principā kaut kā nepatīk...

Inga. Kāpēc?... Kas vainas sistēmai?... Manuprāt tā ir lieliska un nupat kā jau sāk uzņemt apgriezienus!

Roberts. Lūk, lūk – un tieši šie apgriezieni man patīk vismazāk!

Inga. Kas tev? Naudas žēl? Pat, ja tu katru nakti pieņemtu pa meitenei, - tas ir tikai četrsimt piecdesmit latu mēnesī! Tu taču nopelni daudz vairāk!

Roberts. Ko nozīmē – tikai?! Četrsimt piecdesmit latus mēnesī iztērēt par meitenēm?! Tu esi traka! Bez tam – man nemaz nevajag katru nakti pa meitenei! Es kādreiz gribu arī vienkārši izgulēties!

Inga. Es jau nesaku, ka tev noteikti ar viņām ir jāguļ katru nakti... Lai būtu – ik pārnaktis... Tad tas vispār ir uz pusi lētāk – tikai divsimt divdesmit pieci lati!

Roberts. Bet vai tu saproti, ka divsimt divdesmit pieci lati ir tīri laba mēnešalga? Turklāt man tā nauda ir jānopelna! Jānopelna ar savu darbu!

Inga. Nu ja! Bet vai tad tev negribas pēc grūtas darba dienas arī nedaudz relaksēties?

Roberts. Vai tu domā, ka tas ir vienīgais relaksēšanās veids?

Inga. Bet es taču tev nelieku to darīt katru nakti!

Roberts. Es saprotu. Bet vai tu nesaproti, ka es gribu šo pasākumu pārtraukt? Kamēr tas viss vēl nav aizgājis pārāk tālu. Es atzīstu, ka pats esmu vainīgs. Esmu gatavs tev samaksāt atkāpšanās naudu! Cik tu vēlies? Simtu? Divsimtu?

Inga. Piecdesmit tūkstošus.

Roberts. Par piecdesmit tūkstošiem tu vari iet auzās ar visām savām draudzenēm un problēmām! Es tev dodu piecus simtus un, ja ne, - tik un tā uzskatu mūsu sarunu šai sakarībā par izbeigtu!

Inga. Labi – dod tos piecus simtus!

Roberts. Rīt noņemšu no kartes.

Inga. Labi... Bet tā kā es tev piekāpos... tad es rēķinos arī ar tavu pretimnākšanu...

Roberts. Nu? Kāda tad tā būtu?

Inga. Tās meitenes, kuras es jau esmu sarunājusi, tu tomēr pieņemsi.

Roberts. Ak Dievs!... Un cik tad viņu ir?

Inga. Nezinu – daudzas vēl domā.

Roberts. Ko nozīmē – domā? Tās taču vēl nav sarunātas!

Inga. No manas puses viņas ir jau sarunātas! Jā – skaidrs, ka daudzas no tām nemaz neparakstīsies... Bet ko lai es daru ar tām, kuras saka okei?... Teikt – piedodiet, bet jūs velti mocījāties izlemdamas – mans brālītis tikai pajokoja?

Roberts. Nu, labi, labi – bet cik tad tādu apmēram varētu būt?

Inga. Nu... kādas divsimt... trīssimt...

Roberts. Ko?! Tu esi paguvusi jau pus pasauli apziņot?!

Inga. Tikai nepārspilē. Tie ir ne vairāk kā pieci procenti no mūsu augstskolas meitenēm. Vairāk es vienkārši nepaguvu.

Roberts. Bet vienalga! Trīssimt meitenes!...

Inga. Bagdādes kalifiem ne tik vien esot bijušas...

Roberts. Tu aizmirsi, ka es neesmu Bagdādes kalifs!

Inga. Bet tās bija sievas! Toties šīs te – atnāk un aiziet... Bez kādām pretenzijām...

Roberts. Inga, izbeidz! Neparakstīšos es ne uz kādām trīssimt meitenēm!

Inga. Bet es taču tev teicu, ka visas nez, vai piekritīs! Droši vien, ka ne vairāk kā desmit procenti... Varbūt, ka pat ne tik daudz...

Roberts. Desmit procenti no trīssimt ir trīsdesmit!

Inga. Vai tad tas ir daudz? Ja ņemsi katru nakti pa vienai, - mēnesī tiks cauri kā likts! Ja pa divām – pāris nedēļās...

Roberts. Neņemšu es katru nakti pa meitenei! Un pa divām – ne tik!

Inga. Nu, labi – ņem ik pārnakts pa vienai – arī tad nieka divos mēnešos tiks cauri... Turklāt es esmu pārliecināta, ka pat tik daudz nesanāks...

Roberts. Un ja sanāks vairāk?

Inga. Tu pats tam tici?

Roberts. Es pats neticēju, ka tu vienu tādu atradīsi!

Inga. Lūk, cik zemu jūs mani vērtējat...

Roberts. Kādi mēs?

Inga. Pirmkārt jau tu. Labi, Robi – neminēsim tagad. Paskatīsimies, kā ies. Man tos piecus latus tu vari nemaksāt.

Roberts. Es arī netaisījos to darīt! Ar piecsimt latiem taču tev tupelēm pietiks!

Inga. Labi – tad es zvanu Katijai.

Roberts. Foto!

Inga (izvelk fotogrāfiju). Šī te.

Roberts. Zvani.

Inga (zvana). Halo! Katij?... Te Inga – iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp!

13.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. INGA. IENĀK SAMANTA.

Samanta. Inga...

Inga. Jā?

Samanta. Vai tas taisnība, ka... nu...

Inga. Ko?

Samanta. Nu... ka tavš brālis...

Inga. Ko mans brālis?

Samanta. Es pat nezinu, kā tev to pateikt...

Inga. Tev viņš patīk?

Samanta. Jā... ļoti...

Inga. Gribi ar viņu pamīlēties?

Samanta. Nu... jā... vispār... jā... Tātad tas... ir taisnība?

Inga. Tas, ka mans brālis ir gatavs aplaimot meitenes?

Samanta. Nu, jā... tā var sacīt...

Inga. Protams. Mans brālis ir džentlmenis. Tev ar viņu patīks. Dod desmit latus un gaidi izsaukumu.

Samanta. Desmit latus?

Inga. Jā – pagaidām tikai desmit. Es saprotu, ka tas ir nožēlojami maz par iespēju mīlēties ar tādu čali kā mans brālis, bet, ja es prasītu vairāk, tad maz būtu tādu meiteņu, kuras varētu atļauties šo prieku.

Samanta. Desmit latus...

Inga. Nu ja – desmit latus.

Samanta. Ak tā...

Inga. Ko – ak tā?

Samanta. Es nezināju, ka par to ir jāmaksā...

Inga. Bet kā tad tu iedomājies? Tāds čalis! Datorspeciālists! Sportists! Raksta dzejas! Un – par velti?

Samanta. Nē, nē – es saprotu... Bet desmit latu... man nav...

Inga. Un cik tev ir?

Samanta. Trīs latus... es varbūt sagrašinātu... ar santīmiem...

Inga. Trīs latus ar santīmiem? Tu varbūt iedomājies, ka Roberts ir kaut kāda nodzīvojušies stacijas mauka?

Samanta. Nē, nē! Es tā neiedomājos... Bet man patiešām vairāk nav... Tad jau laikam nekā...

Inga. Pagaidi! Nekrīti panikā. Varbūt kaut ko izdomāsim...

Samanta. Ko tad?... Uz parāda?... Bet es nezinu, kad varēšu atdot...

Inga. Paklau... tev te viens čalis kanti sit...

Samanta. Kurš tad?

Inga. Nu, tas – pumpainais.

Samanta. Arvīds?

Inga. Nu, ja – Arvīds. Kādas tev ar viņu attiecības?

Samanta. Fui!... Viņš taču ir pretīgs...

Inga. Ahā... tātad tu ar viņu neesi vēl gulējusi?

Samanta. Izbeidz! Viņš man riebjas.

Inga. Riebjas vai neriebjas, bet ir viens variants...

Samanta. Kāds tad?

Inga. Varu derēt, ka viņš būtu ar mieru maksāt lielu naudu – lai tikai tiktu tev klāt...

Samanta. Kā – tiktu man klāt?

Inga. Nu – pārgulētu ar tevi.

Samanta. Nu un tad?

Inga. Tā tu varētu tikt pie naudas...

Samanta. Tā?

Inga. Un kāpēc gan ne?

Samanta. Bet man taču viņš riebjas!

Inga. Vai tad tu neesi gulējusi ar čaliem, kuri tev riebjas?

Samanta. Esmu... Bet tas gadās nejauši... dzērumā...

Inga. Bet gadās... Vai tāpēc tu vairs uz tusiņiem neej?

Samanta. Nu, jā... bet es uz to neizeju speciāli... Es cenšos, lai tā negadītos... Ir taču starpība – nejauši iegriezt pirkstā vai darīt to tīšām!

Inga. Bet lietas labā taču var kādreiz arī saņemties. Un tā taču Arvīds ir lāga čalis – nav nekāds lops vai kriminālists?

Samanta. Nē... tā viņš ir tīri lādziņš... Tikai es nekad nebiju iedomājusies, ka varētu ar viņu...

Inga. Bet tu padomā!... Tu viņam ļoti patīc... Tas jau gabalu ir redzams... Pilnīgi iespējams, ka viņš ir pat samīlējis tevī... Tas taču būtu pat cildeni – tu sagādātu viņam prieku, turklāt saņemtu vēl naudu par savu labo sirdi!... Un vēl visam pa virsu – svētlaimi Roberta skavās...

Samanta. Bet vienalga... Tas kaut kā... Viņš ir ieķēries manī, bet es – par naudu... kā tāda ielene... Un vēl tāpēc, lai varētu pārgulēt ar citu...

Inga. Bet par velti tu taču viņam nedosi?

Samanta. Nedošu gan.

Inga. Nu, lūk – bet šādi viņam ir iespēja noķert laimes mirkli – varbūt lielāko viņa mūžā!... Vai tev nemaz sirds nav krūtīs? Tu tomēr esi sieviete – potenciālā māte! Kāpēc tu nevarētu apžēloties par šo nabadziņu?... Un trūcīgs viņš nav – ar jaunāko mersedesu uz augstskolu braukā! Zini, cik tāds maksā?

Samanta. Jā... būtu viņš mazdrusciņ smukāks...

Inga. Varu derēt, ka viņš pat savu mersedesu būtu gatavs atdot par vienu nakti ar tevi!

Samanta. Bet kā tad tas tagad izskatīsies, ja es pieiešu pie viņa un teikšu, – ja gribi gulēt ar mani, tad dod desmit latus un ejam! Ko viņš par mani padomās?

Inga. Esi mierīga – to es nokārtošu.

Samanta. Tu?...

Inga. Tev ir iebildumi pret manu starpniecību?

Samanta. Nu, jā – tu tagad iesi pie viņa un teiksi – Samanta grib par ceineri ar tevi pārgulēt, tikai pati kautrējas tev to pateikt, tāpēc sūta tagad mani!

Inga. Protams, ka ne – es visu nokārtošu tā, ka viņš pat nenojautīs, ka tu par to saņemsi naudu!

Samanta. Bet kā tad es no viņa to naudu dabūšu?

Inga. Naudu no viņa dabūšu es.

Samanta. Kā?!... Tad tu ar viņu patiesībā gulēsi?!

Inga. Nē, muļķe, – gulēsi tu, bet naudu no viņa paprasīšu es sev – par situācijas noorganizēšanu! Viss izskatīsies tā, it kā tu par velti būtu ar viņu gulējusi! Saprati?

Samanta. Nu... ne visu...

Inga. Viss tev arī nemaz nav jāsaprot – galvenais, lai tu būtu ar mieru pārgulēt ar Arvīdu, kā kompensāciju par to saņemot mīlas brīdi Roberta gultā!

Samanta. Nu... ja tu domā, ka tā tas varētu izdoties... ka viss būs kārtībā... ka tā ir labi...

Inga. Un kāpēc lai nebūtu?

Samanta. Nepatīk man tur kaut kas... bet, ja nu tu domā, ka tā vajag... runā ar ar to Arvīdu...

Inga. Bez problēmām!

14.AINA

KAUT KUR CITUR AUGSTSKOLĀ. ARVĪDS. PIENĀK INGA.

Inga. Arvīd.

Arvīds. Jā?...

Inga. Tu mani neatceries?

Arvīds. Tā kā būtu kaut kur redzēta...

Inga. Es esmu Samantas draudzene.

Arvīds. Samantas?

Inga. Aprunāsimies?

Arvīds. Nu... aprunāsimies...

Inga. Vai tev Samanta patīk?

Arvīds. Samanta?... Patīk?... Tas nav tas vārds... Viņas dēļ es jūku jau prātā...

Inga. Vai tu gribētu ar viņu pamīlēties?

Arvīds. Tu ko – smeijies par mani?

Inga. Nesmejies.

Arvīds. Viņa taču bēg no manis kā no spītālīgā!

Inga. Varu palīdzēt.

Arvīds. Kā?

Inga. Cik maksāsi?

Arvīds. Ko – cik maksāšu?

Inga. Cik tu man dosi par iespēju pamīlēties ar Samantu?

Arvīds. Kā – pamīlēties?

Inga. Nu... pavadīt vakaru kopā ar viņu...

Arvīds. Visu, ko vien tu vēlies!

Inga. Tūkstoš latus.

Arvīds. Tūkstoš latus?

Inga. Vai Samanta nav tā vērtā?

Arvīds. Nē... protams... Samanta ir vairāk vērtā...

Inga. Tad kādas problēmas? Naudas nav?

Arvīds. Nē... nu, naudu... to es varētu kaut kā dabūt... Bet es negribu Samantu pirkt...

Viņa taču nav nekāda ielene!... Es viņu mīlu...

Inga. Tātad tu negribi pārgulēt ar meiteni, kuru mīli?

Arvīds. Nē... kāpēc... Es saprotu... Tas jau... Tas viss pieder pie mīlestības... bet...

Inga. Ko – bet?

Arvīds. Tas izklausās kaut kā tā... nefīri...

Inga. Piedod, Arvīd, – bet kas tieši izklausās nefīri?

Arvīds. Nu, tas, ka tu man viņu piedāvā par naudu.

Inga. Ak tad tev nauda nepatīk?

Arvīds. Nē... nauda ir laba lieta... Nauda ir vajadzīga... Bet pirkt mīlestību par naudu... Tā taču ir visparastākā prostitūcija!

Inga. Tiešām nesaprotu, kur tu te saskati prostitūciju? Tu taču Samantu nepērc!

Arvīds. Bet ko tad?

Inga. Tu pērc manu pakalpojumu. Un tam ar prostitūciju nav nekāda sakara. Es tev piedāvāju starpniecību. Tas ir ļoti normāls pakalpojumu veids. Oficiāli reģistrētas iestādes ar to nodarbojas! Varbūt es arī kādreiz pierēģistrēšos. Kā pelna tavi vecāki?

Arvīds. Labi pelna... Normāli.

Inga. Ne jau par to! Tas, ka tavi vecāki labi pelna, visiem jau pa gabalu redzams. Kas viņi ir pēc nodarbošanās? Zinātnieki? Ārsti? Skolotāji?

Arvīds. Nē jau! Viņi ir biznesmeņi.

Inga. Un kāds ir viņu bizness?

Arvīds. Dažāds... Es nezinu... Kaut ko zvana... kaut ko sarunā... kaut ko pārdod... kaut ko nopērk... Visādi...

Inga. Tad kādi tev iebildumi pret manu biznesu?... Es tev piedāvāju ļoti vienkāršu un godīgu darījumu – tu mīli Samantu, nevari naktīs gulēt, sapņo par viņu, pārdzīvo, gribi viņu...

Arvīds. Bet ne jau tā!

Inga. Pagaidi, Arvīd! Par tavām romantiskajām jūtām man viss ir skaidrs! Es par tām nemaz nešaubos! Bet es te netērēju savu laiku ar tevi kaut kādu sentimentālu apsvērumu dēļ! Man ir konkrēts biznesa piedāvājums. Es varu nokārtot tev intīmu tikšanos ar Samantu kādā romantiskā vietā pēc tavas paša izvēles. Ja gribēsi – varēsi gulēt ar viņu, ja ne – varēsi skatīt dzejoļus. Par to es gribu no tevis tūkstoš latus. Ja tu esi ar mieru uz šādu darījumu iziet, tad sitam saujā, ja ne – es neuzbāžos. Tikai zini, ka nākamā cena būs jau pieci tūkstoši. Tad kā?

Arvīds. Pagaidi!... Es tā uzreiz nevaru... Tu – kā ar mietu pa pieri...

Inga. Ar mietu nav tas trakākais – ar cirvi būtu sāpīgāk. Cik tev vajag laika pārdomām?

Arvīds. Pagaidi... Nemoki... Sirds kāpj pa muti laukā...

Inga. Validolu? Nitroglicerīnu?

Arvīds. Jā... Nē... Validols man pašam ir... Tātad tu saki... ka Samanta pati labprātīgi varētu atnākt uz satikšanos ar mani?

Inga. Jā. Kurp vien tu vēlies.

Arvīds. Un tas man maksās tūkstoš latus?

Inga. Jā.

Arvīds. Bet kāpēc tad viņa līdz šim nav atbildējusi ne uz vienu manu vēstuli?... Kāpēc viņa sveiž nost telefona klausuli, kad es piezvanu?

Inga. Tieši tāpēc.

Arvīds. Kāpēc?

Inga. Tāpēc, ka tu neproti šo jautājumu nokārtot.

Arvīds. Un tu proti?

Inga. Protams. Es esmu profesionāle. Ne vienu vien pāri esmu padarījusi laimīgu. Uzticieties profesionāļiem, ja negribat pārmaksāt!

Arvīds. Bet kā tad tu to izdarīsi?

Inga. Kā tu domā – vai tavi vecāki būtu ar mieru man izklāstīt, kā viņi kārto savus darījumus?

Arvīds. Es nezinu...

Inga. Nu, tad pavaicā. Ja viņi man izklāstīs sava biznesa fineses, tad es tev izklāstīšu savējās.

Arvīds. Bet vai tas viss patiešām būs godīgi? Es domāju – attiecībā pret Samantu...

Inga. Mans pretjautājums – vai tavi vecāki ir godīgi biznesmeņi?

Arvīds. Protams!

Inga. Tad kāpēc lai es tāda nebūtu?

Arvīds. Labi... Inga... es tev ticu... Es paļaujos uz tevi, ka tur nebūs nekā nekrietna... nekā tāda, kas varētu aizvainot Samantu... Tu nevari iedomāties, cik ļoti es viņu mīlu!...

Inga. Kur, kad un cikos?

Arvīds. Ko – kur... kad?...

Inga. Kur, kad un cikos tu vēlies satīties ar Samantu?

Arvīds. Es... Man jāizdomā... Man jāsatavojas... Man jānomierinās... Es tev piezvanīšu...

Inga. Te būs mana vizītkarte. Īpaši garumā nevelc – es varu pārdomāt – jo, kā jau vari iedomāties, - ne tu vienīgais mīli Samantu...

Arvīds. Jā, jā – protams! Tikai pāris stundas!

Inga. Naudu – uz sliekšņa.

Arvīds. Ko?... Uz kāda sliekšņa?

Inga. Naudu man maksāsi īsi pirms ierašanās norunātajā tikšanās vietā. Es ceru, ka tev tas tūkstotis ir?

Arvīds. Jā... tēvs aizvakar pārskaitīja... braucienam uz Ēģipti...

Inga. Bet, protams – kāpēc lai Samantas piramīdas būtu lētākas?

Arvīds. Jā... tad gaidi zvanu!

Inga. Un neiedomājies izplāpāt Samantai, ka tu par to esi maksājis!

Arvīds. Vai tev prāts! Es tāpat paļaujos uz tavu klusēšanu!

Inga. Ja būsi godīgs darījuma partneris, tad nešaubies par to!

Arvīds. Es nekad nevienu vēl neesmu piekrāpis!

Inga. Tad tev viss vēl priekšā...

Arvīds. Ko tu teici?

Inga. Tikai to, ka man patīk godīgi cilvēki. Atā!

15.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. SAMANTA. PIENĀK INGA.

Inga. Viss ir sarunāts – gatavojies.

Samanta. Kam tad?

Inga. Šovakar piecos Arvīda mersedes piebrauks pie tavas mājas.

Samanta. Kāpēc tieši pie mājas? Vai kaut kur citur nevar?

Inga. Var. Pasaki – kur?

Samanta. Es nezinu... Bet pie mājas... Senči vēl ieraudzīs, ka es kāpju kaut kādā mersedesā... Mutere jau pēc mana ģimja sapratīs, uz kurieni es braucu...

Inga. Tavas ģimenes problēmas mani neinteresē – pasaki, kur padot karieti.

Samanta. Varbūt kaut kur uz stūra?

Inga. Bet, lūdzu. Uz kura stūra?

Samanta. Varbūt pie stacijas pulksteņa? Tur daudzi runā randiņus...

Inga. Tad piecos pie stacijas pulksteņa?

Samanta. Jā...

Inga. Sarunāts.

Samanta. Pagaidi!... Tas viss kļūst kaut kā tā... nu... pārāk nepatīkami...

Inga. Vai tiešām tevi nevaldzina intriģējoši piedzīvojumi?

Samanta. Valdzina... bet ne šādi... Tagad es jūtos... tāda kā pārdota... Vai viņš tev jau samaksāja?

Inga. Ar to viss ir kārtībā.

Samanta. Nu, redzi...

Inga. Kas tad man būtu jāredz? Ne jau tev viņš maksā, bet man.

Samanta. Jā – bet par mani!

Inga. Kur jums visiem tik arhaiska domāšana!

Samanta. Kādiem visiem?

Inga. Nu, labi – ne visiem. Daudziem. Un tev to skaitā. Kāpēc izturēties pret naudu tā, it kā tā būtu kāds briesmonis? Nauda taču ir labākais, ko cilvēce jebkad izdomājusi! Vai tad tu ekonomikas lekcijās uz ausīm guli? Cik daudziem nauda ir palīdzējusi! Cik daudzus padarījusi laimīgus!

Samanta. Bet daudzus – nelaimīgus!

Inga. Kurus?... Nosauc man viņus!... Vārdus! Vārdus!... Es personiski nezinu nevienu cilvēku, kuram nauda būtu sagādājusi ciešanas! Tās trūkums – gan! Paskaties uz nabagiem! Kādi viņi izskatās? Drūmi... bezcerīgi... melni pelēkām sejām... Un vai viņi nolād naudu, ka tā viņiem dzīvi sagandējusi? Gluži otrādi – viņi kauc pēc naudas! Viņi cenšas nopelnīt vai izdiedelēt kaut mazumiņu naudas, lai kļūtu kaut kriptatiņu laimīgāki!... Un kam pieder tās smaidošās un apmierinātās sejas televizoru ekrānos?... Tiem, kas ir pratuši tikt pie naudas!... Nauda ir brīnumlīdzeklis, kas ceļ jaunas viesnīcas un sporta halles... atjauno pieminekļus un palīdz slimajiem tikt pie kvalificētas ārstēšanas!... Nauda remontē bērnu namus un palīdz uzņemt filmas! Nauda regulē attiecības starp cilvēkiem! Visi mēs pērkam un pārdodam viens otru! Cilvēces attīstības vēsture pirmkārt ir pirkšanas un pārdošanas vēsture! Pārdodam to, bez kā varam iztikt, un pērkam to, pēc kā alkstam!... Jo vairāk izmanāmies pārdot, jo vairāk iegūstam naudas, lai pirktu!... Un pērkam taču mēs tieši to, kas varētu darīt mūs laimīgus... Jo vairāk mums ir naudas, jo lielākas iespējas kļūt laimīgākiem!... Visi grib būt laimīgi un tieši tāpēc visi brēc pēc naudas!... Vai tu esi redzējusi kaut vienu cilvēku, kurš brēktu tāpēc, ka netiek vaļā no naudas?

Samanta. Es to tā... tik gudri... nedomāju...

Inga. Bet tu padomā! Ar maza naudas gabaliņa palīdzību tu tagad gan Arvīdu padarīsi laimīgu, gan pēc tam pati pavadīsi neizmirstamu nakti Roberta apskāvienos!... Vai varbūt tu par to šaubies?

Samanta. Nu, labi, labi... Ja jau sāks ir... neiešu taču es tagad vēl lauzties... Tad piecos?

Inga. Piecos. Bet vairāk par pusstundu nekavē!

Samanta. Labi – būšu piecpadsmit minūtes pāri.

2.CĒLIENS

1.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. SAMANTA. PIENĀK INGA.

Inga. Nu? Kā gāja?

Samanta. Ar Arvīdu?... Zini... viņš mani pat nenoskūpstīja...

Inga. Tad jau – spēle bez zaudējumiem?

Samanta. Nu... es neteikšu, ka to visu bija viegli izturēt... Viņš tikai sēdēja, skatījās manī ievainota teļa acīm un kaut ko nesakarīgu dvesa...

Inga. Pat negrābstījās?

Samanta. Ko tu!... Stāstīja, cik esot laimīgs... tūkstoškārt pateicās... Izteica cerības, ka es viņam dāvāšot vēl kādu šādu vakaru, un pusvienpadsmitos aizvizināja uz mājām...

Inga. Kur tad jūs bijāt?

Samanta. Viņš kaut kādā smalkā krogā atsevišķu kambari bija noīrējis... Kad ienācām, domāju – tūlīt metīsies man virsū, sāks spaidīt, plēst nost drēbes, bet nekā – visādi ēdieni un dzērieni, fona mūzika un nepārtraukta blenšana acīs... Stulbāk es savu mūžu vēl nebiju jutusies... Nudien – būtu labāk pārgulējuši, un miers – vismaz kaut kas notiek... Aizvērtu acis un iztēlotos, ka tas ir kāds cits... Vēl kaifu varbūt noķertu...

Inga. Ko tad tu viņu neizprovocēji?

Samanta. Mēģināju jau... bet šis neko nesaprata... Vē!... Gatavais kretīns... Būtu tad labāk vizinājies ar laivu mēnesnīcā, ja jau ir tāds romantiķis...

Inga. Labs ir – par to vairs nerunāsim – rīt tevi gaida kompensācija ar uzviju.

Samanta. Tad viņš tos desmit latus samaksāja?

Inga. Arvīds? Bet protams! Vai tiešām tu domā, ka es viņu būtu laidusi tev klāt pirms norēķināšanās? Esi mierīga – es savu lietu protu!

2.AINA

INGAS ISTABA. INGA. IENĀK MĀTE.

Māte. Inga! No kurienes tev šīs drēbes?

Inga. Kā – no kurienes? Veikalā nopirku!

Māte. Jā?... Un par kādu naudu?

Inga. Kā – par kādu? Robis iedeva! Jūs taču man nedodat!

Māte. Tev gan ir labs brālis... Un tā mašīna pagalmā varbūt arī ir tavējā?

Inga. Jā – manējā.

Māte. Nopietni?

Inga. Kad es esmu jokojusi?

Māte. Un to arī tev varbūt Roberts nopirka?

Inga. Nē. Nopirku pati. Roberts iedeva naudu.

Māte. Kopš kura laika tad Roberts kļuvis tik devīgs?

Inga. Kopš pamanīja, ka jūs par mani nerūpējaties. Viņam kļuva kauns, ka iztikušu vecāku meita un turīga brāļa māsa noplukusi kājām apkārt skraida. Jūs taču ar savu mašīnu man pat pavizināties neļaujāt!

Māte. Nu, labi... es parunāšu ar Robertu...

Inga. Par to, lai arī viņš izbeidz rūpēties par mani? Lai es būtu spiesta sevi uzturēt ar prostitūcijas palīdzību?

Māte. Inga!... Ko tu runā!...

Inga. Tu uzsāki šo sarunu, nevis es! Sveicini tēti! Čau! (prom)

Māte. Inga!... Traks var palikt ar to skuķi...

3.AINA

AUGSTSKOLAS AUDITORIJA. INGA. IENĀK VAIRĀKAS MEITENES.

Žanete. Inga...

Inga. Kas noticis?

Žanete. Nekas... Mēs gribētu pieteikties...

Inga. Kur?

Žanete. Nu... pie tava brāļa...

Inga. Ak tā?... Jūs visas?

Meitenes. Jā...

Inga. Nu... pagaidiet... Tad es pierakstīšu...

Žanete. Jā, protams... kā vajag...

Inga (raksta). Tā... Žanete...

Žanete. Jā... es... Naudu uzreiz?

Inga. Pagaidi!... Vispirms aizej pie zobārsta.

Žanete. Pie zobārsta?

Inga. Tu varbūt ar šitādiem zobiem gribi nākt pie mana brāļa?

Žanete. Nu, jā... Bet kur es raušu naudu vēl zobārstam?...

Inga. Kā lai es tev palīdzu? Kad tu atvērsi muti – viņš tevi tūlīt pat izmetīs pa durvīm.

Žanete. Es jau varu tur visu laiku turēt muti ciet...

Inga. Nekļūsti smieklīga. Nākamā!

Baiba. Es...

Inga (raksta). Baiba... Klausies... tu aizej pie kosmetologa... Lai saved tev kārtībā feisu... un izrausta spalvas no kājām...

Baiba. Labi...

Inga. Nākamā!

Līga. Es...

Inga (raksta). Līga... Izskatās, ka ar tevi viss ir kārtībā... Dod desmit latus un gaidi izsaukumu.

Līga (sniedz naudu). Lūdzu.

Inga. Paraksties te.

Līga. Jā... Paldies.

Inga. Paldies teiksi, kad būsi bijusi. Nākamā!

Sintija. Es...

Inga (raksta). Sintija... Piedod, bet tava frizūra nekur neder – tu izskaties pēc apdauzītas kazu ganes, nevis pēc sievietes, kura grib patikt vīrietim.

Sintija. Bet mamma man neļauj citu frizūru taisīt!

Inga. Tad saki, lai mamma tev arī veci sameklē!... Nākamā...

Aija. Es...

Inga. Vispirms ej nodzen lieko svaru!

Aija. Bet kā?!

Inga. Vai es zinu! Ej uz svara vērotājiem.

Aija. Bet tas taču būs ilgi!

Inga. Ja neiesi, tad tas būs visu mūžu. Nākamā!

Diāna. Es...

Inga (raksta). Diāna... Ja apsokies normāli saģērbties, vari maksāt.

Diāna. Kā tas ir – normāli?

Inga. Labi – pagaidi mani – aizstaigāsim līdz tavam skapim un paskatīsimies, kas tev tur īsti ir.

Diāna. Bet man jau tur nekā tāda nav...

Inga. Labi, labi – redzēsim – tās ir atrisināmas problēmas. Nākamā!

Egīta. Es...

Inga (raksta). Egīta... (skatās)

Egīta. Kas ir?

Inga. Krāsoties tu neproti... Labi – es pati tevi pārkrāsošu – vari maksāt.

Egīta (samaksā). Lūdzu.

Inga. Paraksties... Visas?

Egīta. Laikam visas...

Meitenes. Jā... visas...

Inga. Kas vēl?

Egīta. Mana draudzene vispār arī gribētu... Viņu sauc Maija...

Inga. Tas, ka viņu sauc Maija, vēl neko neizsaka. Ja grib, lai nāk pati!

Egīta. Kad?

Inga. Kaut vai rīt.

Egīta. Klausies... Vai mēs pie Roberta nevaram iet abas reizē?... Viņa mazliet baidās...
Pa divām viņš neņem?... Čaļiem taču tas patīkot...

Inga. Redzēsim. (Diānai) Labs ir – ejam revidēt tavu skapi!

Diāna. Tūlīt?... Vēl ir divas lekcijas...

Inga. Nu tad pēc lekcijām.

Diāna. Jā, jā – pēc lekcijām!

4.AINA

PIE DIĀNAS. INGA UN DIĀNA.

Inga. Viss?

Diāna. Jā... Es jau teicu, ka man nekā nav...

Inga. Te visa kā ir pietiekoši. Uzvelc šito!

Diāna. Šito?...

Inga. Jā – šito.

Diāna. Bet tas taču man nepiestāv!

Inga. Kas tev to teica?

Diāna. Vecmāmiņa...

Inga. Klausies – ar ko tu taisies gulēt – ar manu brāli vai ar savu vecmāmiņu?

Diāna. Ar tavu brāli, protams...

Inga. Tad velc mugurā! Varbūt, ka nederēs, bet man ir jāredz... (kamēr Diāna ģērbjas)
Vai cita krūštura tev nav?

Diāna. Ir... Varbūt iet vispār bez krūštura?

Inga. Nē – krūšturi uzvelc noteikti. Meitene ar krūšturi atstāj tikumīgāku iespaidu.
Mans brālis necieš padauzas.

Diāna. Bet daudzas taču staigā bez krūšturiem...

Inga. Klausī, ko tev saku!

Diāna. Tūlīt apmainīt?

Inga. Tagad nevajag – vispirms apmainīsim virsējo kārtu. (kad Diāna pārģērbusies)
Cieta lieta!... Savāc matus un būs okei... Tikai zeķubikses vajag tumšākas...
Vai vēl labāk – zeķes...

Diāna. Bet zeķēs taču staigā tikai maikas!

Inga. Vai to tev arī vecmāmiņa teica?

Diāna. Nē...

Inga. Tad klausī mani un nekavē laiku ar stulbiem iebildumiem.

Diāna. Labi.

Inga. Klausies... no kurienes jums tik daudzām pēkšņi nauda uzradusies?

Diāna. Tā... mēs čāļiem vairs par velti nedodam... kā kāds sāk līst virsū, tad tūlīt
prasām tridcatņiku...

Inga. Ak tā?... Un dod?

Diāna. Kam ir, tas dod... Kam nav, tam kādreiz atlaižam lētāk... Bet zem desmitnieka
mēs vairs neielaižamies...

Inga. Tikai neiedomājieties to darīt bez prežiem!

Diāna. Vai mēs stulbas?!

Inga. Labs ir – paskatīsimies tagad tos krūšturus.

5.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK INGA.

Inga. Robi...

Roberts. Ko? Jau klāt?

Inga. Nē, nē – vēl jau nav vienpadsmit.

Roberts. Un cik tad ir vēl palikušas?

Inga. Vēl jau ir...

Roberts. Kāds simts taču jau ir bijis!

Inga. Ko tu – vēl nav pat piecdesmit!

Roberts. Nevar būt!

Inga. Četrdesmit astoņas.

Roberts. Nu ja – tu jau labāk zini...

Inga. Tu teici, ka reizēm gribētu pa divām...

Roberts. Vai tiešām es teicu?

Inga. Jā. Man taisni uz šo nakti divas tā kā būtu... Paņemsi?... Ja ņemsi pa pārim, tad ātrāk izies...

Roberts. Man jau vienalga... Ja nevar izgulēties, tad skaitam vairs nav nozīmes... Lai nāk kaut pa kālam...

Inga. Un cik ir maksimālais skaits, ko tu vienā reizē varētu paņemt?

Roberts. Sūti visas uzreiz. Cik viņu vēl tur tev ir? Divsimt piecdesmit? Nolikšu divarpus tūkstošus galdā, un miers.

Inga. Baidos, ka viņas tā nebūs ar mieru. Bet tad šovakar divas?

Roberts. Lai notiek. (pasviež maku) Paņem divdesmit latus un zūdi – es vēl to stundiņu gribu pastrādāt!

Inga. Protams, protams – es netraucēšu...

6.AINA

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK MĀTE.

Māte. Robertiņ...

Roberts. Jā, mammucīt?

Māte. Tu tagad esi aizņemts?

Roberts. Es vienmēr esmu aizņemts, bet ne tik ļoti, lai nevarētu pārmīt pāris vārdus ar tevi.

Māte. Tu daudz strādā...

Roberts. Vai tad tas ir slikti?

Māte. Nu... visu ar mēru... Pēdējā laikā tu esi tā izkrities, ka vairs pēc cilvēka neizskaties... Pasaudzē sevi...

Roberts. Kā lai pasaudzē, ja šodien ir darbs, bet rīt – var nebūt?

Māte. Tu tikai nepārpūlies... Veselību par naudu nenopirksi...

Roberts. Vai par to tu gribēji ar mani runāt?

Māte. Nē... es, taisnību sakot, mazliet uztraucos par Ingu...

Roberts. Slikti mācās?

Māte. Nē... ar mācībām, liekas, viņai viss ir kārtībā...

Roberts. Kas tad?

Māte. Vai tu viņu pārāk nelutini?!

Roberts. Es!?...

Māte. Nu... tas, protams, runā tev par labu, ka tu tā rūpējies par māsu... Bet, redzi... mēs ar tēvu jau arī viņai varētu vairāk dot... bet mēs tā kā gribam, lai viņa nepierod dzīvot pie visa gatava... lai saprot, ka arī pati varētu kaut ko nopelnīt...

Roberts. Es jau viņai neko daudz nedodu...

Māte. Nu, jā... tev jau varbūt pie pašreizējiem ienākumiem neliekas, ka tas ir daudz... bet vai tu domā, ka divdesmitgadīgai meitenei jau būtu vajadzīga pašai sava mašīna, turklāt tik dārga?

Roberts. Kāda mašīna?

Māte. Vai tad tu nenopirki viņai to mašīnu?

Roberts. Es domāju, ka tēvs jaunu mašīnu nopircis...

Māte. Nē, tā ir Ingas.

Roberts. Un Inga teica, ka es viņai to esmu nopircis?

Māte. Nē – tā gluži viņa neteica – Inga teica, ka tu esot iedevis viņai naudu mašīnas pirkšanai...

Roberts. Ak tā?... Nē – es nezināju, ka nauda viņai vajadzīga mašīnas pirkšanai... Bet kas tur slikts? Šodien taču katram ir mašīna.

Māte. Nu, ne katram, Robertiņ... ne katram...

Roberts. Nu – nav tikai tiem, kas nevar atļauties... Un tu taču labi zini, ka šodien lietotu automašīnu pat par pāris simtiem var nopirkt...

Māte. Nu, šitā gan neizskatās, ka maksātu tikai pāris simtus... Cik tad tu viņai iedevis?

Roberts. Es nezinu, mammucīt... Es viņai šad tad pa kādam desmitniekam atmetu... Būs sakrājusi...

Māte. Pa desmitniekam?

Roberts. Nu – citreiz vairāk... Katrā ziņā summas nav tādas, lai būtu vērts nopulēties tās atceroties...

Māte. Nu, labi, Robertiņ... es jau neko... Var jau būt, ka mēs ar tēvu nepareizi darām... Varbūt mums arī vajadzētu viņu vairāk pabalstīt... Meitene laba... kārtīga... mācās... apkārt nedauzās... Es parunāšu ar tēvu...

Roberts. Jā, mammucīt, protams...

Māte. Nu, labi, Robertiņ – tad es tevi vairs netraucēšu – strādā...

Roberts. Tu mani netraucē – es jau strādāju.

7.AINA

INGAS ISTABA. INGA. IENĀK ROBERTS.

Roberts. Paklau, sīkā – no kurienes tev tas autiņš?

Inga. Nopelnīju.

Roberts. Kā?

Inga. Pats zini, kā.

Roberts. Tikai nevajag – par piecsimt latiem šitādu augīku nopirkt nevar – tāds maksā pie divām tonnām!

Inga. Ja negribi – netici.

Roberts. Gribu. Bet nespēju noticēt.

Inga. Baidies, ka es arī pa gultām esmu sākusi strādāt?

Roberts. Neesi?

Inga. Nē. Es vispār vēl esmu šķīsta. Un pat nedomāju ar to nodarboties. Esmu nolēmusi sevi pataupīt viņam – tam īstajam un vienīgajam. Narkotiku tirgotāji taču arī paši narkotikas nelieto.

Roberts. Nu... jāteic, ka tavi uzskati divdesmit pirmajam gadsimtam ir nedaudz pārspīlēti... bet man nav iemesla tos kritizēt vai noliegt... Tikai tie tik un tā neizskaidro tavu auģiku...

Inga. Jā – auģiks ir tīri sveigs... toties daudz... un es to nopirku no čaļa, kuram neesmu pilnīgi vienaldzīga. Vai šāda atbilde tevi apmierina?

Roberts. Daļēji. Bet citas taču nebūs?

Inga. Nē.

Roberts. Tad nāksies samierināties.

8.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. ARVĪDS. PIENĀK INGA.

Inga. Sveiks, Arvīd!

Arvīds. Sveika...

Inga. Ko tu tāds bēdīgs?

Arvīds. Nav jau par ko priecāties... Mammu cietumā ielika...

Inga. Tad jau tiešām prieka maz... Un par ko?

Arvīds. It kā par krāpšanu lielos apmēros... Bet viņa nav vainīga...

Inga. Kā tu to zini?

Arvīds. Viņa pati man atzinās...

Inga. Tad jau nu gan... tad jau drīz atbrīvos...

Arvīds. Nez vai... Tagad jau cerības uz atbrīvošanu ir tikai noziedzniekiem...
Godīgiem cilvēkiem ir cietums kā likts...

Inga. Vai arī to tev mamma atzinās?

Arvīds. Jā... Es ļoti mīlu savu mammau...

Inga. Un ko tētis saka – nemēģina mammau kaut kā glābt?

Arvīds. Tētis ir aizmucis...

Inga. Uz kurieni tad?

Arvīds. Nezinu... Nevienš nezina... Runā, ka uz Irānu...

Inga. Vai tad viņš ir musulmanis?

Arvīds. Nē... ateists... Es jau nezinu... Varbūt, ka viņš nemaz nav Irānā... Mamma domā, ka drīzāk jau Krievijā... Mums tagad visu atņemšot... arī manu mersīti... Žēl... Es savu mersīti biju ļoti iemīlojis... Nezinu, kā tagad tālāk dzīvot...

Inga. Negribi ar mani mazliet pastaigāties?

Arvīds. Nezinu... var jau arī pastaigāties...

Inga. Vai tu ar Samantu vēl satiecies?

Arvīds. Nē... viņa pēc tās reizes vairs negrib ar mani tikties...

Inga. Tad jau laikam viņa tevi tomēr nemīl?

Arvīds. Laikam gan... Es jau toreiz to sajutu... Viņa bija atnākusi tikai pieklājības pēc...

Inga. Bet tu viņu vēl arvien mīli?

Arvīds. Vairs ne tik stipri... Domāju vēl par viņu... bet laikam jau mums tur nekas nesanāks...

Inga. Vai Samanta ir vienīgā meitene, kura tev patīk?

Arvīds. Nē... tā nevarētu teikt... man daudzas meitenes patīk... bet viņu es mīlēju...

Inga. Kāpēc tu saki – mīlēju? Tātad tagad tu tomēr viņu vairs nemīli?

Arvīds. Laikam jau ne... Tagad es spēju par viņu mierīgi domāt... bez lieka satraukuma... Kādreiz, kad es par viņu domāju, - tumšs gar acīm metās... un sirds daudzījās kā traka...

Inga. Vai es tev patīku?

Arvīds. Tu?... Jā... tu esi ļoti skaista...

Inga. Vai patiešām?

Arvīds. Vai tad ne?

Inga. Tad noskūpstī mani...

Arvīds. Kā?... Noskūpstīt?...

Inga. Vai tad tu nezini, kā skūpstā?

Arvīds. Vispār zinu... Redzējis esmu... Pats gan vēl neesmu skūpstījies... Tikai ar mammu un tantēm... Bet tas jau nav tā...

Inga. Protams, ka tas nav tā. Nu? Noskūpstīsi mani?

Arvīds. Kāpēc?

Inga. Vai tu negribi?

Arvīds. Es nezinu... Vai tu gribi, lai es tevi noskūpstu?

Inga. Gribu. Citādi taču es neprasītu.

Arvīds. Nu, ja... droši vien...

Inga. Tu baidies?

Arvīds. Jā... mazliet...

Inga. Nebaidies – tas nav nekas briesmīgs.

Arvīds. Bet tu man nesītīsi?

Inga. Kāpēc lai es tev sistu?

Arvīds. Es reiz mēģināju vienu meiteni noskūpstīt... Tas bija sen atpakaļ... Tad, kad es vēl nemīlēju Samantu... Viņa man iesita...

Inga. Acīmredzot tāpēc, ka viņa negribēja, lai tu viņu skūpstī.

Arvīds. Acīmredzot...

Inga. Bet es taču gribu!

Arvīds. Inga...

Inga. Jā?

Arvīds. Ja tu patiešām gribi ar mani skūpstīties...

Inga. Patiešām.

Arvīds. Tad varbūt tu varētu noskūpstīt mani?

Inga. Joks tāds!... Labi... Aizver acis.

Arvīds. Vai tā?

Inga. Jā – tā ir ļoti labi... (noskūpstā) Nu?... Kā bija?...

Arvīds. Labi bija...

Inga. Patika?

Arvīds. Ļoti patika...

Inga. Vēl gribi?

Arvīds. Gribu...

Inga. Tad turi acis ciet!

Arvīds. Es turu...

Inga (noskūpstā). Nu?... Vai bija tikpat jauki?

Arvīds. Vēl jaukāk bija...

Inga. Tad noskūpsti tagad mani...

Arvīds. Labi... Aizver acis... Cik tu esi skaista... Nē... es tomēr nespēju... Piedod...

9.AINA

ROBERTA GUĻAMISTABA. ROBERTS UN LAURA.

Roberts. Tēju? Kafiju? Sulu?

Laura. Cik pazīstami teksti?

Roberts. Tiešām?

Laura. Tu mani neatceries?

Roberts. Jā... tu man liecies tāda kā redzēta...

Laura. Mēs reiz jau tikāmies...

Roberts. Tiešām?

Laura. Jā... stipri līdzīgos apstākļos... pirms četriem gadiem...

Roberts. Pirms četriem...

Laura. Vēl neatceries?... Tas nebija šeit... tas bija pie taviem draugiem... netālu no Lielupes ietekas jūrā... Vēl neatceries?

Roberts. Patiešām... Atceros...

Laura. Redzu, ka neatceries... Ko lai dara – kopš tā laika es acīmredzot esmu stipri mainījies...

Roberts. Laura?...

Laura. Neizliecies. To, ka mani sauc Laura, tu uzzināji no Ingas!

Roberts. Nē, patiešām – es atcerējos!

Laura. Nav ko – ja jau neatceries, tad neatceries... Tie tomēr bija citi laiki – tad par tevi vēl nebija jāmaksā...

Roberts. Par mani?

Laura. Piedod... es laikam izplāpājos...

Roberts. Pagaidi, pagaidi! Tu gribi teikt, ka par šo tikšanos esi samaksājusi?!

Laura. Nē! Ko tu!

Roberts. Laura... Tas taču nav nekas briesmīgs... Vai tiešām Inga par mani ņem naudu?

Laura. Nē! Es neko neesmu teikusi!

Roberts. Tad ej prom!... Nu, nebaidies taču! Es Ingai neko neteikšu. Es tikai gribu zināt, vai viņa par mani ņem naudu.

Laura. Nē... par tevi ne... Goda vārds!... Tikai par starpniecību...

Roberts. Un cik?

Laura. Nu gan es esmu izplāpājusies... Zvēri, ka viņai neko neteiksi!

Roberts. Par ko tu uztraucies? Man taču ir vienalga, kā jūs kārtojāt savas savstarpējās attiecības! Uz mani tas neattiecas. Es tikai esmu ziņkārīgs. (skūpstā) Cik?

Laura. Desmit...

Roberts. Zebiekste!...

Laura. Ko?...

Roberts. Neko... Tas man tāds mīlināmais vārdiņš... Vai drīkst – es arī tevi saukšu par zebieksti? (skūpstā)

Laura. Protams...

Roberts. Zebiekste tu mana... (skūpstā)

10.AINA

INGAS ISTABA. INGA. IENĀK ROBERTS.

Roberts. Klausies, māsiņ...

Inga. Es klausos.

Roberts. Vai tu negribi ar mani tā nopietni aprunāties?

Inga. Nopietnām sarunām es vienmēr esmu gatava.

Roberts. Es skatos uz tevi... un nepazīstu...

Inga. Vai kopš vakardienas es tik ļoti būtu mainījies?

Roberts. Kopš vakardienas nē... Šķiet, ka nedaudz agrāk...

Inga. Redzu, ka tu esi filozofiski noskaņots.

Roberts. Šķiet, ka tu daudzus spētu filozofiski noskaņot...

Inga. Kurus tad vēl?

Roberts. Tagad es saprotu, no kurienes tev tas auģiks...

Inga. Nu? No kurienes?

Roberts. Un nesaki, ka tā mašīna ir dauzīta!

Inga. Labi. Neteikšu, ja tu tā vēlies.

Roberts. Un tev nebija kauns pārdot savu brāli?

Inga. Tu uzskati, ka es esmu tevi pārdevusi?

Roberts. Vai tad tavas draudzenes tev nemaksā par mani?

Inga. Kāpēc par tevi? Viņas maksā par iespēju ar tevi pārgulēt?

Roberts. Bet kāda tur starpība?

Inga. Būtiska. Viņas taču nemaksā tev. Un arī neiegūst tevī savā īpašumā. Viņas maksā man – par to, ka es viņām noorganizēju tikšanos ar tevi.

Roberts. Sofiste... Un kur paliek mani desmit lati?

Inga. Pie manis.

Roberts. Bet tā taču nebija runāts!

Inga. Protams. Runāts bija, ka tu man par starpniecību maksāsi piecus latus.

Roberts. Bet es taču tev piecus simtus iedevu!

Inga. Tas bija sods par līguma laušanu. Vai varbūt atkal atsāksim sarunu par to, ka tu tikai pajokoji, bet es, mulķīte, esmu bez humora izjūtas? Tev nekad nav gadījies tā, ka piedāvā darbu, bet, kad lielākā darba daļa jau padarīta, - pēkšņi ņem un atsaka?

Roberts. Ir gadījies.

Inga. Un kā – ļoti patīkami? Kad esi domās jau parēķinājis, ko par nopelnīto naudu varēsi nopirkt, un vēl šo to aizņēmieš, zinādams, ka drīzumā varēsi atdot!

Roberts. Nu, labi... bet tev taču sāpju remdēšanai ar maniem desmit latiem pilnīgi pietika... Tas bija divreiz vairāk, nekā tu biji rēķinājusies... Ja jau viņas bija gatavas maksāt par mani desmit latus, tad taču par velti gulētu ar vēl lielāku prieku!

Inga. Nu, nē!... Par ko dārgāk maksājam, tas arī lielāku prieku sagādā!... Viss, ko saņemam par velti, mums liekas aizdomīgs... Tu taču arī man nelūdzi apjautāties, vai kāda mana draudzene negribētu par velti ar tevi pārgulēt!

Roberts. Atkārtāju, ka vispār nebiju domājis to nopietni!

Inga. Katrā jokā ir daļa patiesības.

Roberts. Ko tu ar to gribi teikt?

Inga. Bet, ja būtu domājis nopietni – tad naudu nepiedāvātu?

Roberts. Droši vien, ka piedāvātu.

Inga. Bet kāpēc? Tu taču nevērtē sevi zemu kā vīrieti? Vai tad tu neesi pārlicināts, ka bezmaz vai jebkuru sievieti varētu par velti dabūt savā gultā, ja gribētu?

Roberts. Tā nu gluži nav...

Inga. Vai tava līdzšinējā pieredze liecināja par pretējo?

Roberts. Nu, labi – pieņemsim, ka tev taisnība. Tieši tāpēc jau es savu priekšlikumu tev biju domājis kā pašsaprotamu joku.

Inga. Bet tev tomēr labāk patiktu viņām maksāt?

Roberts. Jā, protams.

Inga. Kāpēc?

Roberts. Skaidrības labad. Lai kāda neiedomātos, ka es ar viņu gribu būt nopietnākās attiecībās.

Inga. Tātad – lai katra saprot, ka tev viņa ir vienkārši mauka?

Roberts. Jā.

Inga. Lai pazemotu viņu?

Roberts. Vispār... jā... Es par to nebiju domājis... bet, kad tu tā prasi... apziņa, ka esmu sievieti pārvērtis par precī... nenoliedzami piešķir mūsu attiecībām īpašu pikanci...

Inga. Tad kāpēc tu neizmanto prostitūtu pakalpojumus?

Roberts. Tāpēc, ka prostitūtu nemulsina fakts, ka viņa tiek pārdota. Kas tur vairs par pikanci? Visprimitīvākais skārnis.

Inga. Tātad tev patika apziņa, ka tu par šīm meitenēm esi samaksājis?

Roberts. Man patika apziņa, ka es viņām esmu samaksājis! Diemžēl izrādījās...

Inga. ... ka es esmu sievietes nostādījusi vienā līmenī ar tevi...

Roberts. Pieņemsim, ka tā... Bet ne tikai... Es to pacietu arī tāpēc, ka man glaimoja apziņa, ka varu viņām pie reizes arī materiāli nedaudz palīdzēt...

Inga. Un tā vēl stiprāk izjust savu pārkumu... Tieši tāpēc, šķiet, arī mūsu valstsvīri labprāt piedalās ziedošanā grūtdieņiem... Daudz labprātāk, nekā veido apstākļus, kuros visi varētu paši nopelnīt...

Roberts. Tev tātad ir savs viedoklis arī par politiku?!

Inga. Man par daudz ko ir savs viedoklis... bet, tā kā saprotu, ka nav manos spēkos pasauli mainīt, tad es vienkārši cenšos tai pielāgoties...

Roberts. Attiecībā uz mani tu ar savu pielāgošanos esi pārcentusies – es iesniedzu atlūgumu!

Inga. Labi... ar varu piespiest darīt tādas lietas nav iespējams...

Roberts. Bet es vienalga tevi apbrīnoju.

Inga. Paldies.

11.AINA

KAUT KUR AUGSTSKOLĀ. JURIS. PIESKRIEN INGA.

Inga. Profesora kungs!...

Juris. Jāteic, ka es vēl neesmu profesors...

Inga. Tam nav nozīmes. Vai drīkst jūs uz pāris vārdiem?

Juris. Bet protams.

Inga. Mani sauc Inga!

Juris. Nu, jā... es jau zinu...

Inga. Jūs gribat teikt, ka jau no pirmās reizes esat iegaumējis manu vārdu?

Juris. Tā gluži nav... Bet, kad jūs pateicāt, - es atcerējos, ka jūs patiešām esat Inga...

Inga. Tas glaimo... Vai man jūs noteikti jāuzrunā uzvārdā?

Juris. Nē... tas nav obligāti...

Inga. Nu, ja... jūs taču vēl esat pietiekoši jauns... lai arī jau profesors...

Juris. Neesmu es vēl profesors...

Inga. Bet drīz taču būsit!... Vienīgi, es, taisnību sakot, nemaz nezinu jūsu vārdu... Jūs mums stādījāties priekšā tikai ar savu uzvārdu...

Juris. Juris... Bet par ko jūs gribējāt ar mani runāt?

Inga. Vai jūs esat precējies?

Juris. Mulsinošs jautājums... Vispār... es esmu šķīries... Bet kāpēc jūs tas interesē?

Inga. Jūs izteicāties, ka mūsu kursā ir ļoti skaistas meitenes...

Juris. Jā... Bet tā tas patiešām ir... Vai man nevajadzēja tā sacīt?

Inga. Taisni otrādi! Var redzēt, ka jūs esat īsts džentlmenis! Kurai meitenei gan neglaimotu šādi vārdi?!... Bet te – vesels kurss... Mēs visas tagad esam par jums sajūsmā!... Bet jūs – vai tiešām domājat par mums tik labi kā izteicāties?

Juris. Nu, protams... Kāpēc lai es liekuļotu?

Inga. Vai jums pašam kāda draudzene tagad ir?

Juris. Jūs gan protat mulsināt...

Inga. Nē, man vienkārši ir tāds raksturs – tiešs!

Juris. Nē... man vēl nav bijis laika pēc šķiršanās sameklēt sev draudzeni...

Inga. Tad varbūt jūs to varētu izdarīt mūsu kursā?

Juris. Jā... protams... jums taisnība... viss var gadīties...

Inga. Varbūt nepaļausimies uz gadījumu un rīkosimies mērķtiecīgi?

Juris. Es jūs nesapratu...

Inga. Vai jums ir vieta, kur netraucēti satīkties ar meitenēm?

Juris. Jā... man ir dzīvoklis...

Inga. Tad es jums varētu sarunāt randiņus ar mūsu meitenēm. Katru vakaru ar citu.
Tā jūs varēsiet ar viņām visām brīvā atmosfērā iepazīties un, kas zina, - varbūt kāda no viņām patiešām derēs jums par draudzeni?

Juris. Bet, Inga... Ko nozīmē – izvēlēties?... Neizvēlas taču viens... Es viņām varbūt nemaz nepatīku?...

Inga. Par to neraizējieties – es visu izpētīšu un sūtīšu pie jums tikai tās meitenes, kuras labprāt gribētu ar jums ielaisties nopietnākā attiecībā!

Juris. Bet, Inga!... Es tā nemaz nedrīkstu!... Es taču esmu pasniedzējs!... Bet viņas – manas studentes!...

Inga. Bet viņas taču visas ir pieauguši cilvēki! Jaunākajai – divdesmit gadu, bet vecākajai – jau pāri par trīsdesmit! Kas jums var aizliegt no darba brīvajā laikā satikties? Ja jums būtu draudzene, un jūs pēkšņi tiktu ielikts viņai par pasniedzēju, - vai tad jūs viņu nekavējoties pamestu?

Juris. Nē, protams...

Inga. Es jau zināju, ka jūs esat džentlmenis! Ja jums ir vajadzīgs laiks pārdomām, profesors, - domājiet – es nesteidzinu! Bet atcerieties, ka viņas var iepazīties arī kādam citam! (prom)

Juris. Šizofrēnija...

12.AINA

AUGSTSKOLAS AUDITORIJA. MEITENES. IENĀK INGA.

Inga. Meitenes! Kura grib gulēt ar jauno pasniedzēju?

Meitenes. Ko?!

Katija. Tu varbūt jau viņu sadakšoji?

Inga. Bez problēmām!

Liene. Un cik tad tu par viņu prasi?

Inga. Piecpadsmit.

Samanta. Nu, paklausies – Robis tomēr ir foršāks un lētāks, turklāt – jau pierasts!

Inga. Vai tad jūs pēc pārmaiņām nemaz nealkstat?

Žanete. Varētu jau... Bet kāpēc tik dārgi?

Inga. Un tu kā domā?

Žanete. Es nezinu...

Inga. Ja viņš ar tevi būs gulējis – kā tev šķiet – vai viņam pēc tam būs viegli izludināt tevi eksāmenā?

Baiba. Jā... tur kaut kas ir...

Līga. Varbūt tu varētu sarunāt arī ar citiem pasniedzējiem?

Inga. Varbūt. Vai jūs interesē arī lezbietes?

Sintija. Fui, nē!

Aija. Vai tad starp mūsu pasniedzējām ir lezbietes?

Inga. Var mēģināt skaidrot...

Diāna. Nu, nē – lezbietes gan ne!

Egita. Tā jau nu tev kāda ies atzīties, ka ir lezbiete!
 Inga. Bet kā tad paliek ar mūsu jauno pasniedzēju?
 Laura. Var padomāt...
 Inga. Domājiet. Es nesteidzinu. Tikai atcerieties, ka tagad viņš grib, bet pēc kāda laika var arī pārdomāt...
 Margita. Un neaizmirsti, ka es jau nedēļu gaidu rindā uz Robi!
 Inga. Ja gribi tikt ārpus kārtas – maksā dubulti!
 Margita. Jā?... Tā var?
 Samanta. Pagaidiet, pagaidiet – tad jau drīz pie viņa tiks tikai biezās, bet pārējām būs jāgaida gadiem ilgi!
 Inga. Protams. Viss atbilstoši tirgus likumiem. Te tev nav nekāda labdarības iestāde, bet veselīgs bizness!
 Katija. Kura tad iet šonakt?
 Inga. Pirmkārt, konfidenciālu informāciju firma neizpauž, otrkārt – Robis ir nedaudz apslimis, bet esmu pārliecināta, ka tas nav uz ilgu laiku.

13.AINA

PIE AUGSTSKOLAS. ARVĪDS AR PUĶĒM. UZNĀK INGA.

Arvīds. Sveika...
 Inga. Sveiks... Kā tev ar ģimenes problēmām? Kā ar māti? Tikpat čābiski?
 Arvīds. Nezinu... Es vairs par to nedomāju... Es vairs neesmu spējīgs par to domāt...
 Es saprotu, ka tas ir šausmīgi... Bet man tas tagad liekas mazsvarīgi...
 Inga. Tā?... Vai vēl kas ir noticis?
 Arvīds. Jā...
 Inga. Kaut kas briesmīgāks?
 Arvīds. Jā... kaut kas briesmīgāks... Kaut kas daudz, daudz briesmīgāks...
 Inga. Vai es varu tev kā palīdzēt?
 Arvīds. Jā... Tikai tu... Tu vienīgā...
 Inga. Nu, labi – tad stāsti!
 Arvīds. Tu nesmesies?
 Inga. Protams, ne. Jo man nav humora izjūtas.
 Arvīds. Kā – nav humora izjūtas?
 Inga. Nezinu. Mans brālis tā saka. Man neesot humora izjūtas. Bet tu man gribēji kaut ko teikt.
 Arvīds. Jā... Lieta tāda... Lieta tāda... ka es atkal esmu iemīlējis... Ļoti nenopietni, vai ne?... Nupat vēl miru nost Samantas dēļ... bet tagad...
 Inga. Mirsti nost citas dēļ?
 Arvīds. Mirstu... Šausmīgi mirstu... Daudz šausmīgāk nekā toreiz... nekā toreiz... nu – ar Samantu... Es pat sāku šaubīties, vai Samantu vispār esmu mīlējis...
 Inga. Un kāda tad ir atšķirība?
 Arvīds. Samantu iztēlē es redzēju kā princesi... Tronī... Greznās drēbēs... Zeltā un dārgakmeņos... Bet šo meiteni... es redzu kā svēto... baltā vienkāršā kleitā...

uz silu debesu fona... un no viņas staro gaisma... Balta... visu apkārtņi
apstarojoša... brīnišķīga gaisma...

Inga. Vai tas ir kāds iedomu tēls?

Arvīds. Nē. Tā ir reāli eksistējoša meitene.

Inga. Es viņu pazīstu?

Arvīds. Domāju, ka jā...

Inga. Vai vēlies, lai es tev noorganizēju satikšanos ar viņu?

Arvīds. Ja tu varētu...

Inga. Kas viņa ir?

Arvīds. Uzmini.

Inga. Tavs apraksts ir tāds... ka baidos... īstajā dzīvē viņu neatrast...

Arvīds. Un tomēr viņa eksistē arī īstajā dzīvē.

Inga. Padodos. To nav iespējams uzminēt.

Arvīds. Bet tā esi tu.

Inga. Es?...

Arvīds (sniedz puķes). Tās tev.

Inga. Paldies...

Arvīds. Vai es tev neriebjos?

Inga. Protams, ne...

Arvīds. Vai man ir kāds cerības?

Inga. Pie viena nosacījuma.

Arvīds. Un kāds tas būtu?

Inga. Tev ir jāveic kāds varoņdarbs.

Arvīds. Esmu gatavs.

Inga. Bet tas būs ļoti grūts varoņdarbs.

Arvīds. Kāds?

Inga. Tev nāksies noskūpstīt mani. Pašam. (aizver acis) Es gaidu... Šai brīdī izšķiras
tavs liktenis...

Arvīds. Es saprotu... Vai nu tagad, vai nekad... (skūpstā viņu)

14.AINA

INGAS ISTABA. INGA. IENĀK ROBERTS.

Roberts. Turi!

Inga. Kas tas ir?

Roberts. Desmit lati.

Inga. Kāpēc tu man tos dod?

Roberts. Man uz šo nakti ir vajadzīga meitene.

Inga. Tātad tu esi ar mieru atgriezies sistēmā?

Roberts. Nē, neesmu ar mieru. Pieņemšu viņas tikai tad, kad man gribēsies, nevis tad,
kad tev būs sastājusies rinda!

Inga. Baidos, ka tad tu ar desmit latiem netiksi cauri...

Roberts. Un cik tad tu gribi?

Inga. Divdesmit piecus.

Roberts. Tev nu gan ir ēstgriba!

Inga. Tie vienkārši ir tirgus noteikumi. Vari atgriezties pie iepriekšējiem un maksāt kā agrāk.

PIE DURVĪM ATSKAN KLAUVĒJIENS.

Roberts. Es padomāšu.

Inga. Mammu, nāc iekšā!

Māte (ienāk). Ā – Robītis arī te...

Roberts. Es varu iziet, kamēr jūs runājaties.

Māte. Nē, nē – es tikai uz brītiņu. Es negribēju jūs traucēt. Es tikai gribēju pateikt, ka mēs ar tēti te aprunājāties... un nolēmām, ka mēs varbūt no savas puses... tiešām varētu Ingiņu nedaudz materiāli pabalstīt... Tā teikt – desmit latīņus mēnesī kabatas naudai...

Inga. Mammu! Paldies! (metas mātei ap kaklu)

Māte. Nu, ko tu, bērns... ko tu...

Inga. Un sabučo arī tēti no manis! Viņš jau droši vien guļ...

Māte. Jā, nupat kā piemiga...

Inga. Tad sabučo rīt no rīta un pasaki, ka viņš dabūs vēl trīstūkstoš bučas, kad es viņu noķeršu!

Māte. Nu, ko tu bērns... Ko tu... Tu jau mums esi laba meita... Desmit lati... Tas jau nav nekas tāds...

Inga. Tu pat iedomāties nevari, ko tie man nozīmē!

Māte. Nu, labi, bērni... Nu, labi... Jūs te runājaties... Es laikam arī iešu jau gulēt...

Inga. Ar labu nakti, mammīt!

Māte. Tikai nepļāpājiēt pārāk ilgi... Jums jau arī rīt smaga diena... Ja neizgulēsieties, nebūs tā spara... (prom)

Roberts. Liekule.

Inga. Tu!... Trulais tēviņ... Vai tiešām tu nesaproti, ka ne jau summai te ir nozīme?

Roberts. Labi, labi. Es saprotu, ka bez materiālajām vērtībām ir arī emocionālās!

Inga. Tad par cik tu gribi uz šo nakti?

Roberts. Turi pagaidām šos desmit... no rīta es tev pateikšu galējo atbildi un, ja vajadzēs – piemētīšu tos piecpadsmīt. Sarunāts?

Inga. Sarunāts.

Roberts. Foto!

Inga. Pagaidi – es taču vēl nezinu kura nāks! Jau pateicu visām, ka tu vairs neparaksties!

Roberts. Labi – kad būsi noskaidrojusi, ienāc. (prom)

Inga (zvana). Margita?... Te Inga... Nu, tad tu gribi ārpus rindas?... Pēc stundas... Sarunāts – ņem divdesmit latus, izfīri zobus, nomazgā kājas un brauc!

ROBERTA DARBISTABA. ROBERTS PIE DATORA. IENĀK INGA.

Inga (sniedz fotogrāfiju). Šī te.
Roberts. Derēs.

ZVANA TELEFONS.

Inga (klausulē). Jā?... Arvīd?... Kas noticis?... Neuztraucies – mājas konfiskācija vēl nav pasaules gals – to taču varēja gaidīt!... Esi mierīgs – tu dzīvoši pie manis... Bet ko gan mani vecāki varētu teikt, ja mēs precamies?... Viss ir kārtībā – iztīri zobus, nomazgā kājas un brauc šurp! (beidz sarunu)

Roberts. Ko tas nozīmē?

Inga. Tas bija joks.

Roberts. Tu precies?

Inga. Jā.

Roberts. Esi atradusi to īsto vienīgo?

Inga. Man tā liekas.

Roberts. Būs interesanti iepazīties ar tavu Apolonu.

Inga. Viņš nav nekāds Apolons... viņš ir... naivs romantiķis... Un šai sakarā – vai tev nav draugu, kuri tāpat kā tu gribētu par pieņemamu cenu gulēt ar godīgām meitenēm?... Pats saproti – man tagad vajadzētu savu biznesu paplašināt...

Roberts. Cik man zināms, tad tuvākajā apkārtnē vienīgā godīgā meitene esi tu.

BEIGAS